

A R I P I ROMANEȘTI

ACTIVITĂȚI

REPORTAJE

INFORMATII

POVESTIRI

INTERVIURI

Din cuprins

Activitati

Ganduri de Ziua Mamei

Artisti romani in Australia

Povestiri

Centrelink pensionari

Amintiri din razboi

Misiuni de caritate

Drumul spre Becs

Interviu cu Parintele Viorel Stoica

Poezii

Articole diverse

Anunturi comunitare

Stimați cititori,

lată-ne ajunși cu bine și la numărul 7 al revistei ARIPI Românești. Avem de data aceasta un număr impresionant de colaboratori la revista asociației, printre ei numărându-se domnul Constantin Oprănescu, care continuă seria de povestiri din misiunea de caritate pe care o face în Perth pe lângă Biserica Baptistă, și domnul George Deleanu, tot din Perth, Australia de Vest, martor ocular la o serie de evenimente legate de cel de-al doilea război mondial. Cu talentul lor deosebit de a scrie și povesti întâmplări reale, trăite sau la care au fost martori, suntem convingși că povestirile dumnealor vor atrage atenția cititorilor nu numai din Australia, dar de peste tot din întreaga lume unde această revistă este difuzată.

Acest număr al revistei are o secțiune specială de Ziua Mamei. În cursul lunii mai am sărbătorit Ziua Mamei, copiii de la bisericile baptiste și pentecostale din Adelaide pregătind un program special, cu cântece, poezii, flori și felicitări pentru mamele lor. Câteva pagini din revistă cuprind o parte din gândurile lor pentru mama, alături de alte povestiri și amintiri pe care noi, adulții, le avem despre mama noastră. O frumoasă povestire am primit de la colaboratoarea noastră din Canada, doamna Mariana Apostolache, căreia îi mulțumim foarte mult. Asociația a organizat o seară muzicală la Clubul German din Adelaide, cu un program deosebit pregătit de maestrul Florin Rădulescu.

Continuăm seria de prezentare a artiștilor români din Adelaide, în acest număr includem interviul realizat cu artista Simina Comănescu, ale cărei creații în ceramică și porțelan au impresionat în mod plăcut publicul australian și nu numai. Simina de asemenea pictează, a participat și coordonat activități și proiecte culturale ale asociației și se implică activ în viața comunității.

Doamna Dorina Theodora Michas continuă seria de povestiri palpitate legate de experiența ei de viață și de emigrant în Australia. Continuăm partea a doua a nuvelei "Drumul spre Bécs" o poveste adevărată despre emigrare și fuga spre libertate, cu aducerile aminte de perioada anilor '80 din România. Autoarea semnează cu pseudonimul Diastra.

Interviul realizat cu părintele Viorel Stoica de la Biserica Ortodoxă Română "Sfântul Nicolae" din Adelaide este deosebit și constituie un document de referință pentru toți cititorii români din întreaga lume. Au fost furnizate informații prețioase legate de istoricul bisericii ortodoxe din Adelaide, sfaturi creștine, rolul bisericii și al religiei în cadrul comunității românești, legăturile bisericii cu alte organizații creștine din Australia și câteva informații despre revista "Cuvântul Vieții" editată de părintele Viorel Stoica.

Asociația îi mulțumește în mod deosebit domnului preot Viorel Stoica pentru acordarea acestui interviu, publicat și pe website-ul asociației: www.freeweb.com/romaniancommunity

Alte articole foarte interesante se referă la St John Ambulance: cine sunt și care este rolul lor, Vlad Baclagian fiind unul din voluntarii la această organizație. Informații utile sunt prezentate de Tibi Stoian legate de investirea în proprietăți în Australia de Sud. De asemenea s-a făcut o traducere a noilor reglementări puse la dispoziție de Centrelink pentru pensionari, cu aplicare de la 20 septembrie 2007.

Informații legate de sănătate și exercițiile fizice, rolul lor și reducerea grăsimii corporale pot fi citite la sfaturile practice pentru cei care doresc să slăbească.

Expoziția românească de costume populare și obiecte de artizanat plus picturi realizate de artiștii români din Adelaide va avea loc la primărie (Town Hall) în perioada 29 august-2 octombrie 2007. Ceremonia de deschidere a expoziției va fi pe data de 5 septembrie fiind inaugurată de primarul din Adelaide, domnul Michael Harbison. Detalii suplimentare sunt furnizate și pe website.

În paginile revistei mai pot fi citite poezii, câteva informații despre noii veniți, activitățile organizate de asociație de Ziua Copilului plus activitățile sportive.

În încheiere mulțumim foarte mult tuturor colaboratorilor care și-au adus o contribuție importantă la realizarea acestui număr, atât din Australia cât și din alte părți ale lumii și așteptăm în continuare propunerile dumneavoastră referitoare la modul în care putem îmbunătăți conținutul revistei, ce ați dori să citiți, cu ce puteți contribui. Ne puteți contacta prin e-mail, pe website: www.freewebs.com/romaniancommunity, sau ne puteți scrie la: Association of the Romanian Community of South Australia Inc PO BOX 70, Kilkenny, SA, 5009

Liliana Stoian

Pe prima pagina Ruth Turus

Activitățile desfășurate de asociație

Ziua Copilului

În fiecare an la 1 iunie se serbează în majoritatea țărilor Ziua Internațională a Copilului. Această sărbătoare nu este populară în Australia, ceea ce pare oarecum surprinzător, mai ales că sunt fel de fel de aniversări la care publicul australian participă și care s-au încetățenit în cultura acestei țări.

Anul trecut a fost prima încercare din partea Asociației Comunității Românești din Australia de Sud să serbeze Ziua Copilului, serbare care s-a bucurat de mare succes. De aceea și în acest an asociația a luat inițiativa de a serba Ziua Copilului, serbare care a avut loc la sala de la Gilles Street Primary School din Adelaide pe data de 11 iunie 2007. Această zi a fost aleasă și pentru faptul că a coincis cu un Public Holiday (Ziua Reginei).

În aceeași zi au avut loc activități sportive la care au participat adulții, începând cu baschet și continuând cu gimnastică aerobică și exerciții cu greutate. Cele trei ore rezervate sportului pentru adulți au trecut foarte repede și iată că a venit rândul copiilor să ne delecteze cu un mic program artistic. S-au cântat cântece, s-au spus poezii, alții au cântat la chitară și din flaut. Un merit deosebit pentru reușita programului artistic cu copiii l-a avut Tatiana Schneider. Fiecare copil a primit un mic cadou, donație făcută pentru asociație de fundația JC and Sons.

În continuarea programului au avut loc întreceri sportive la care copiii au fost împărțiți în două echipe, jocurile cuprinzând întreceri gen ștafetă, alergarea cu sacul, aruncarea mingii la coș, construirea unui puzzle cu ochii legați plus concurs de colorat. Deliciul serii l-a constituit concursul: cine mănâncă mai repede gogoșa fără să o atingă cu mâinile. Fiecare echipă câștigătoare a primit câte un mic premiu. Seara s-a încheiat cu face painting pentru copii.

În mod deosebit asociația dorește să aducă mulțumiri organizatorilor care au inițiat jocuri și activități sportive pentru copii, și includem aici pe Simina Stoici, Luminița Spiridon, Maria Stoici, Tatiana Schneider, Grațian Stoici, Alin Stoici, Vlad Baclagian, Liliانا Stoian. De asemenea mulțumim fundației JC and Sons pentru sponsorizarea pentru cadouri cât și tuturor celor care au contribuit cu donații pentru asociație.

Seară muzicală românească organizată la Clubul German cu ocazia Zilei Mamei

Și în acest an, cu ocazia serbării Zilei Mamei, Asociația Comunității Românești din Australia de Sud a organizat o seară muzicală românească la Clubul German din Adelaide. Această manifestare a avut loc pe data de 5 mai 2007 la ea aducându-și contribuția maestrul Florin Rădulescu, tenorul Petre Vețan, solista Simona Bondor, mezzosoprana Barbara Heidrich și bass-ul Daniel Goodburn.

Surpriza serii a fost realizată de frații gemeni Alan Filip și Jonathan Filip, elevi în clasa a XI-a la Prescott College. Alan a interpretat la pian un studiu de Malcolm John și Jonathan ne-a delectat cu o cunoscută piesă a lui Richard Kleiderman. Repertoriul a mai inclus piese cunoscute pe plan internațional, printre care arii din Mussorgsky, un fragment din "Carmen" de Bizet, capodopere din Schumann și Puccini. La acestea s-au adăugat cunoscutele românești "Să știi măicuța mea" și "A venit aseară mama". Seara s-a încheiat cu o masă comună din care nu au lipsit sărmăluțele tradiționale românești cu mămăligă pregătite de Emerich Butiurca și soția lui Eva.

Activități sportive

În cursul lunilor iunie-iulie 2007 asociația a inițiat mai multe activități cu caracter sportiv. Cele mai populare au fost meciurile de baschet și volei, cu echipe mixte, desfășurate la sala de la Gilles Street Primary School, Adelaide.

Datorită popularității acestor jocuri s-a hotărât să se țină aceste activități sportive în mod regulat, o dată la două săptămâni, mai ales că pe perioada de iarnă nu se prea poate ieși și juca în aer liber.

În același timp au fost organizate și clase de gimnastică aerobică pe fond muzical, de intensitate moderată - ridicată, pentru toți cei doritori să facă gimnastică, să lucreze cu greutate sau să facă exerciții pentru abdomen. Aceste clase vor continua tot la Gilles Street Primary School, Adelaide, exercițiile fiind adaptate în funcție de preferințele participanților.

Asociația adresează o caldă invitație tuturor amatorilor de sport din Adelaide să vină să participe la aceste activități sportive, care au loc de obicei sâmbăta după-amiaza, iar cine dorește să afle mai multe informații este rugat să scrie la e-mail: romanian.association@gmail.com

Poze de la diverse activitati ale asociatiei

Mama...cea mai minunată ființă pe pământ

Înflorită zi în mii de culori, cu haină de primăvară, cu balsam de flori, cu pădurea înverzită și fermecată în melodiile de ciripit a păsărelelor, o zi de Mai a fost aleasă pentru sărbătoarea mamei. A fost drept așa. Căci o mamă își toarce în firul dragostei ei inima întregă, își dă odorului drag sclipirea celui mai frumos zâmbet, își sacrifică resemnată și ultimul strop de viață și își șterge zvârcolită în Dor sau Durere picătura de lacrimă fierbinte ce i se prelinge pe obraz.

O, Mamă, tu ești lumânarea cea arde dând altora lumină; ești jarul ce-ncălzește, dar el ajunge o cenușă, ești stea ce călăuzește și-apoi se pierde în neguri nepătrunse, o, tu ești Mamă...

Nu-i nimeni să iubească, să rabde, să aștepte și să nădărduiască ca ea. Nu-i rugăciune caldă ca cea a mamei pentru vlăstarii ei. Nu-i Dor mai arzător ca cel al unei mame. Dragostea ei cere dragostea noastră. Zâmbetul, grija și sacrificiul ne vorbesc fără încetare să facem și noi la fel.

O și totuși sunt atâți tineri care coboară în întristare bătrânețele mamei și multe ajung să plângă până la mormânt. De aceea să recitim cele spuse de Înțeleptul Solomon:

"...îndrumările mamei sunt ca o cunună plăcută pe capul tău și un lanț de aur la gâtul tău", și să urmărim sfatul curat și sincer al mamei.

O astfel de ascultare este cea mai frumoasă floare oferită Mamei.

Simona Bondor

Gânduri de ziua mamei

O femeie în vârstă, suferindă și o boală grea, dureroasă și care nu are leac. O femeie oarecare cu viața ei plină de griji, cu ochi care nu mai pot plânge, cu mâini oboseite și fața tristă. De peste 10 ani stă în pat, neputincioasă, în dureri care nu încetează zi și noapte și care nu pot fi ameliorate decât de un medicament care o face să halucineze și să nu simtă nimic. După care durerea revine parcă mai tare, mai puternică. Și ea tace și suferă. E un chin pentru toată lumea. Acea lume din care nu mai are alături decât pe soțul ei.

Copiii au crescut și s-au împrăștiat care încotro. A avut doar doi copii, o fată și un băiat, de care e mândră și se laudă la toată lumea că ce bine i-au reușit copiii ei în viață. Copii premianți, cu facultăți, cu servicii, căsătoriți și cu copii mari la rândul lor. Băiatul a rămas în țară și o vizitează din când în când. Fata a plecat și de 12 ani nu a mai văzut-o. Știe că acolo unde s-a dus îi merge bine, că s-a realizat profesional, că are servicii și că familia ei e fericită. Nu și-a văzut nepoții de mici, care acum au crescut și au 18 și 16 ani. Și ar vrea să vorbească cu ei la telefon dar copiii nu nu mai știu bine vorbi limba română și îi înțelege tare greu. Ar vrea să-i mai vadă odată pe toți cât mai e în viață, dar mereu a intervenit ceva și fata ei nu a putut veni în țară.

Din când în când își roagă bărbatul să o mai ridice puțin din pat. Nu poate merge, picioarele îi sunt umflate, deformate și o dor cumplit. Nu a mai ieșit din casă de ani de zile, locuiește la un bloc vechi fără lift, cu patru etaje și ea stă la primul etaj.

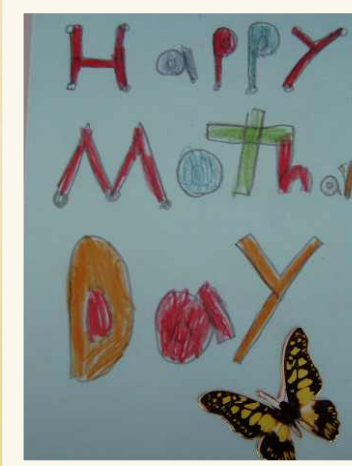
Zilele trec greu, a ajuns să se roage să scape odată de dureri și să se odihnească în pace. Nici doctorii nu mai știu ce să-i facă și nici ce să-i mai dea. Și totul costă mult iar pensia lor nu le ajunge pentru mare lucru. Dar spun mereu la telefon că au de toate și să nu le ducă nimeni grija, că ei mănâncă puțin și le ajung banii.

A fost cumplit când soțul ei a fost internat la spital pentru o operație și a trebuit altcineva să aibă grijă de ea o săptămână. A stat în dureri mari, greu de tot a putut să mănânce, a fost greu și pentru ea și pentru femeia străină. Sunt doi oameni bătrâni, de 81 și 77 de ani, care își duc greu de azi pe mâine și pentru care viața nu a fost și nu le este ușoară.

Această poveste poate fi a oricărui dintre noi. Mama. Bunica. E povestea unei femei care se chinuie în dureri și a cărei boală nu are leac. E povestea unei femei pentru care viața nu a fost o bucurie, care a muncit din greu și care nu are parte de o bătrânețe liniștită și ușoară.

Și azi, când sărbătorim ziua mamei și ne bucurăm că mama noastră este cu noi, veselă și zâmbitoare, când i-am închinat cântece și poezii și i-am dăruit o floare să-i aducem aminte ce mult o iubim și o apreciem, când ne-am adus aminte ce mult ne-a iubit pe fiecare dintre noi și ne-a alinat suferințele când eram bolnavi, când i-am arătat dragostea ce i-o purtăm, și că în veci nu o vom uita, mi-am amintit de femeia tristă, bolnavă și suferindă care privește pe geam, cu ochii grei și oboșiți, la soarele care a răsărit din nou. O nouă zi, o nouă speranță, o mângâiere și o binecuvântare. Acea femeie este mama mea.

Liliana Stoian

Felicitari realizate de copii

Aș dori să am amintirile lui Ion Creangă, amintiri pline de amuzament, buclușe. Aș dori să mi-o amintesc pe mama udând trandafiri în grădinița din fața casei. Apoi aș vrea să mi-o amintesc spunându-mi o poveste la capul patului, sărutându-mă înainte de a mă culca. Este prea mult...? Iată o amintire târzie ...

Mama Mia

(Capitolul 17 din cartea „Mărturii, etc...” de Constantin Oprănescu)

- Ce faci, mamă?!

Să nu-mi cred ochilor. Veneam de la lucru și am urcat treptele spre ușă.

Ușa mare, de sticlă. Mama stătea înăuntru, lângă geam, pe un scăunel rămas de pe vremea când Gogu era mic; avea mama în mână Biblia mea mare cu coperti maro. Am împins ușa glisantă, ușor, la o parte.

- Ce faci, mamă?

Ea a ridicat fruntea spre mine. Avea lacrimi în ochi:

- Citesc și eu din Cartea asta... ce să fac?

- Să-ți aprind lumina că nu vezi nimic.

- N-o aprinde ca să nu plătești curent, mai e lumină de afară.

M-am așezat în genunchi, lângă ea:

- Înțelegeți dumneata ce citești?

- Înțeleg că Isus nu a aruncat cu pietre în nimeni, niciodată. Nu a aruncat cu pietre în nici un păcătos, în nici o păcătoasă... Asta înțeleg.

Am cuprins-o pe mama pe după umeri iar ea și-a plecat capul pe pieptul meu.

Săraca mama!... Toți au aruncat cu pietre în ea, în toate timpurile. După război tata a adus-o din București în Balș, orașului lui natal. Un punct neștiut pe harta Olteniei. A adus-o ca pe pisica-n cisme, cu pantofi cu tocu-nalt și guler de vulpe, cu sprâncenele pensate și cu ruj pe buze.

- Asta ne mai lipsea, ne face familia de răs, s-au oțărât mătușicile-țățicile, și... au aruncat cu pietre.

A urmat foametea, a apărut fratele meu Viorel, apoi eu, apoi închisoarea a pus ghiara pe familia noastră. Când tata era la închisoare mama se lupta să ne pună o pâine pe masă, albă... neagră... cui îi păsa? Le păsa, le păsa celor ce din nou au pus mâna pe pietre și au aruncat în mama.

Apoi au lovit-o cu pietre legea și dreptatea, judecătorul și procurorul și a ajuns și ea după gratii. Mai târziu, chiar și tata a aruncat cu pietre în ea și a izgonit-o de acasă. Apoi, eu și fratele meu am aruncat cu pietre după ea în inconștiența și în întunecimea minților noastre.

Acum, mama plânge și, pentru prima oară, se plânge și ea Cuiva, căci a aflat din ce a citit că este Cineva, Hristos, care nu aruncă cu pietre după nimeni, oricât ar fi de păcătos.

- Toți au aruncat cu pietre în mine, numai Isus nu. El mă iubește și mă iartă... pupai-aș picioarele Lui... Domnul meu!...

Să îi mai dau un pic de curaj. Îi zîmbesc:

- Mamă, mai știi eu niște oameni care te-au iubit, țiganii din Balș.

- Aha, finii mei, așa este, am fost mama lor...

Da, îmi aduc aminte; Mama Maria, Mama Mia – așa o știa jumătate din țiganie și cealaltă jumătate îi spunea Nașa, căci îi cununase și le botezase copiii. Dar și din cauza asta unii au aruncat cu pietre după ea.

Totuși, țiganii ne-au iubit. Eu aveam 14-15 ani și mergeam prin cârciumi, ei mă chemau la masă, îmi dădea u țuică îndulcită cu sirop să beau și mici să mănânc și plângeau de mila mea:

- Nașu-âl mic, săracu'... Nașu' și nașa la pușcărie și copilașii vagabonzi! Aoleu, aoleu...

Plângea jumătate din cârciumă de mila noastră.

Da, țiganii ne-au iubit, și mai ales pe mama... Nașa, Mama Mia...

Și uite-o acum pe Nașa, în vârstă de 77 de ani, zdrobită, fără putere, prăbușită în fața Adevărului, suspină ușor:

- Mulțumesc, Doamne Isuse că mi-ai iertat păcatele mele!

Apoi s-a uitat drept în ochii mei:

- Să-l rogi pe părintelul să mă boteze și pe mine.

Perth, W.A. anul 1998

O mamă despre mama ei...

Alergam cu determinarea celor nouă ani ai mei, simțind picăturile de transpirație alunecând de pe fruntea năclăită de sudoare și praf, pe sprâncene, în ochi, prelingându-se în jos spre gât, ocolind obrații roșii ca focul, și buzele întredeschise care sorbeau în zvâcniri scurte aerul torid de vară. Gura luase forma unei guri de pește proaspăt aruncat pe mal, care își trage ultima suflare fără nici o speranță de supraviețuire.

Tenișii murdari și pătați fără nici o șansă să recupereze culoarea inițială, petele având forme ciudate de hărți ale unor ținuturi de pe alte planete, tenișii mânați de două piciorușe zgâriate și murdare, tropăiau cu înverșunare pe pietrișul terenului de sport al școlii generale unde se desfășura o dramă obișnuită fiecărei recreații, recreație care împărțea două ore de calvar, cu o felie de speranță în care elevii puteau să se joace, să țipe, să dea frâu celor mai naturale instincte animalice ascunse în trupurile lor mici și pline de energie și veselie debordantă.

Alergam cu dorința aprinsă să pun mâna pe măgarul cu două picioare care mă trăsese fără nici o noimă de cozi, acțiune criminală în ochii mei, mai ales că eu fusesem în dezavantaj, mă luase prin surprindere și nu putusem să-i aplic, așa cum procedam de obicei în situații similare, un picior solid în partea din spate a corpului. Aproape îl ajunsesem din urmă prin droaia de copii care se jucau neobosiți, bătând mingea cu piciorul sau cu mâna, alergând unul după altul și țipând care mai de care ca un stol de vrăbii gureșe.

Ticălosul de coleg o lua în goană în sus spre scările care duceau la intrarea principală a școlii, intrare străjuită de două uși imense de stejar care îmbrățișau geamuri de cristal strălucitor în lumina orbitoare a soarelui.

Aproape îl ajunsesem din urmă sărind treptele câte două-trei deodată, dar banditul se strecură înăuntru ca o șopârlă și-mi trânti ușa masivă în nas, sprijinindu-se de ea și ținând de clanță, opunându-se încercării mele furioase de a o deschide...

Fără să mă gândesc (nu prea am obiceiul de a gândi prea mult, nici acum când am o vârstă respectabilă și am rămas foarte iute în luarea unei decizii..) am făcut mâna dreaptă pumn și am lovit cu furie în geam, care se sparse cu zgomot împărțind fărâmituri de cioburi scânteietoare, mici diamante pe coridorul școlii, adunând la fața locului un stol de elevi gălăgioși bucueroși că au prilejul de a ieși din monotonia unei recreații plictisitoare. Câțiva au început să urle fericiți alergând spre cancelaria școlii:

-Tovarășa Directoare, Mariana a spart geamul!

Directoarea, nici mai mult nici mai puțin!

M-am uitat la geam, mi-am aplecat ochii spre mâna dreaptă acum relaxată din care începuse să picure boabe mici de rubin jos pe ciment, și într-o fracțiune de secundă buza de jos s-a răsfrânt pe dos, ochii mi s-au aburit și am scos un răcnet care cred că a făcut să înghețe sângele în vine la toată suflarea din împrejurul școlii. De obicei n-am plâns, și toți genunchii mei zdreliți, plini de zgârieturi, care târziu printr-a noua de liceu au început să capete forme de genunchi umani, n-am plâns când am căzut, m-am lovit,

m-am tăiat pe plajă și plânsul îmi era total străin mie, am fost crescută ca un baiețoi, care nu trebuie să plângă cu nici un chip.

Dar acum trebuia să-mi salvez pielea cu orice preț, era o situație de dezastru în care plânsul putea să mă ajute.

Directoarea s-a materializat parcă adusă de covorul fermecat, s-a uitat la mâna mea rănită, la mizeria strălucitoare de pe jos și s-a pronunțat cu hotărâre:

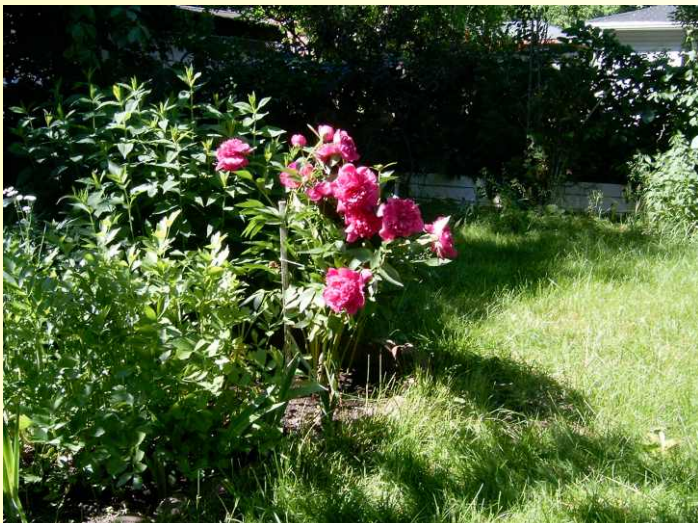
-Fetițo, te duci acasă și vii cu tatăl tău ca să înlocuiască geamul!. S-a răsucit pe un călcâi și-a dispărut la fel de repede precum apăruse.

Răcnetul s-a șters de pe buzele mele mai iute decât începuse, gura mi s-a strâns pungă și cu o mișcare de mânie mi-am împins barba-n sus, strângând din buze cu furie, m-am răsucit și am luat-o la goană spre casă ca să-l aduc pe tatăl meu să repare ce-am stricat eu.

Și când am ieșit pe poarta școlii am tras un chiuit haiducesc și am început să sar într-un picior, uitând de mâna rănită, de cozile ciufulite, de colegul răutăcios, de geamul făcut țândări, eram veselă pentru că încă odată mama mea dăduse un exemplu cu mine fiica ei, un exemplu de disciplină și comportare civilizată, demonstrând că ea nu face nici un fel de excepție cu mine, fiica ei.

Directoarea școlii era mama mea.

Mariana Apostolache, Canada

Poze primite de la Mariana Apostolache, Canada

Artista Simina Comănescu: frumusețe, fragilitate și feminism în ceramică și porțelan

Pe Simina Comănescu am cunoscut-o în urmă cu șapte ani când a emigrat în Australia. Îmi aduc aminte că relativ la scurt timp a expus o parte din obiectele de ceramică la diverse galerii de artă din Adelaide, originalitatea și talentul ei fiind remarcat de publicul larg. Simina a continuat să lucreze în ceramică, în același timp perfecționându-și studiile și predând la diverse școli și licee din South Australia. A expus atât în grup cât și individual, lucrările ei fiind foarte mult apreciate pe piața australiană. În prezent Simina predă lecții de artă la un liceu din orașul Port Augusta, unde intenționează să inițieze lecții de artă în cadrul comunității locale. Am rugat-o pe Simina să-mi acorde un mic interviu pentru revista asociației și ea a avut amabilitatea să-mi răspundă la o serie de întrebări. Interviul, în exclusivitate pentru revista ARIPI Românești, este prezentat în continuare.

Liliana Stoian: Spune-mi câteva cuvinte despre tine, despre începuturile tale în ceramică. Ce te-a atras la ceramică/porțelan?

Simina Comănescu: Aș dori să încep prin a spune că am fost atrasă de artă de copil și am găsit în desen modul prin care să îmi creez lumea mea și să mă bucur. Tot timpul mă găseau ai mei cu un creion în mână. Am urmat liceul de arte plastice "N. Tonitza" din București secția de sculptură, apoi Academia de Artă. Primul an l-am absolvit la Cluj, apoi continuând studiile la București, unde mi-am obținut licența în 1996. Au urmat ani de căutări, mi-a plăcut mereu să explorez posibilitățile de exprimare vizuală și să duc forma spațială dincolo de real. La porțelan m-a atras tocmai această dorință de a dovedi că se pot face lucrări artistice din el, nu doar bibelouri, farfurii sau alte obiecte utilitare. Mi-a plăcut întotdeauna eleganța și finețea texturii acestui material.

L.S. Silueta feminină este prezentă în toate exponatele tale artistice. Ce te-a determinat să alegi femeia ca simbol al artei, al creației tale?

S.C. Simbolul femeii face parte din temele mele, dar nu aș putea să spun că este prezentă în toate lucrările mele. Am explorat deopotrivă silutele abstracte ale umbrelor sau figurinelor de cărți de joc, am realizat păsări și forme organice inspirate din natură, cum ar fi de pildă rădăcinile. După cum însă este normal, artistul se regăsește în lucrările sale, astfel că feminitatea este, cred, o latură care mă reprezintă.

L.S. Cum a reacționat publicul australian la lucrările tale? Unde ai expus și care au fost cele mai apreciate lucrări ale tale?

S.C. Începutul meu în Australia a fost greu, ca al oricărui nou imigrant cred, mai ales venită dintr-o țară cum era România în 2000. Prima mea experiență australiană a fost ca artist liber-profesionist în cadrul atelierelor de ceramică de la Jam Factory. Am fost primită cu "Vasele Portret" făcute aici în numeroase galerii din Adelaide. Mă gândeam că nu am sa pot vinde atâtea vase, dar s-au vândut toate, și publicul le cum păra și astăzi. Am intrat de la început în contact cu organizațiile de artă din South Australia și am început să predau lecții de artă.

L.S. Unde în lume lucrările tale au atras cel mai mult publicul?

S.C. Am avut primele două expoziții personale în România precum și mai multe expoziții de grup, am participat apoi cu lucrări în Japonia la festivalul internațional de ceramică din Mino, apoi la bienala de ceramică din Cairo, Egipt, de asemenea am expus și în Ungaria. În Australia am avut lucrări permanent expuse la mai multe galerii, o expoziție personală și mai multe de grup, astfel că publicul a avut ocazia să-mi vadă lucrările, iar cei cu afinități pentru stilul meu, să le admire.

L.S. Vasele tale decorative sunt pline de fragilitate și finețe. De unde ți-a venit ideea și inspirația de a le crea? Ai mai lucrat ceva asemănător și în România?

S.C. Am creat prima dată un mic vas portret în România, a m avut această idee din dorința de a îmbina forma sculpturală tridimensională cu obiectul utilitar încercând ceva nou. Mi-a plăcut mereu să explorez noul. Dar realizarea propriu-zisă a vaselor de acest gen am făcut-o în Adelaide.

L.S. Ce materiale folosești, poți descrie puțin tehnica ta de preparare, ce temperaturi trebuie atinse pentru a crea culori speciale?

S.C. Lucrez în mai multe tipuri de porțelan, dar cel mai mult cu un porțelan de o foarte bună calitate, Limoge, care este deosebit de plastic. Acest material se arde de trei ori, prima ardere este biscuitarea, la o temperatură de cca 900 grade Celsius, pentru a căpăta rezistența și a putea fi decorat, apoi urmează arderea mare de glazură care are loc la 1280 grade Celsius, unde se pot aplica pigmenții de temperatură înaltă sub glazură. Dacă doresc detalii de decor, mai fac și o a treia ardere care este doar pentru decor, aceasta variind în funcție de pigmenții folosiți, începând de la 200 grade C până la 800-900 grade C.

Artista Simina Comănescu alături de o parte din creațiile ei în porțelan

Artista Simina Comănescu: frumusețe, fragilitate și feminism în ceramică și porțelan

ARTA

L.S. Ce a adus nou Australia în creația ta, cum te-a influențat?

S.C. M-a influențat deopotrivă natura și aspectul oamenilor de aici, mi-a plăcut zâmbetul lor, care m-a inspirat în decorul vaselor.

L.S. Când știi că o lucrare este gata, că nu mai este nimic de adăugat și modificat?

S.C. Aceasta este o întrebare complexă. O lucrare de artă este un produs al unui proces, care este continuat de artist conform stilului și tipului de lucrare. O schiță poate lua cinci minute, iar o sculptură de doi metri poate dura șase luni. De obicei un artist se oprește din lucru atunci când nu mai are nimic de adăugat.

L.S. În afară de ceramică, ce altceva ai mai creat și experimentat?

S.C. Am studiat foarte mult desenul în școală, ca bază a artei, și de la el pornesc în lucrările mele. Am lucrat și pictură, sculptură.

L.S. Ce personalități te-au influențat artistic?

S.C. Artistul meu favorit este Brâncuși, care a pus amprenta școlii de artă românești. Îmi plac însă foarte mult Botticelli, Michelangelo, Van Gogh, Matisse, Dali, Picasso și lista este încă lungă.

L.S. Poți să ne descrii la ce proiecte culturale ai participat în Australia?

S.C. Ca urmare a cursului "Graduate Diploma In Community Cultural Development" am primit o nouă deschidere, aceea de a face proiecte culturale cu comunitatea. Am studiat numeroase modele de proiecte în cadrul cursului, am fost în experiență de lucru la "Parks Art & Function Complex" și apoi am coordonat două proiecte cu participarea comunității românești, primul fiind parte finală a cursului meu și intitulat "Forma Culoarii", iar cel de-al doilea, sub auspiciile asociației ARCSA pentru care am primit finanțare, "Culoarea Sudului", a cărei expoziție va fi deschisă în luna noiembrie a acestui an, la Axis Gallery, în cadrul complexului Parks.

L.S. Din experiența ta de profesor de artă la o serie de școli din South Australia, ce ne poți spune despre copii, cât sunt de receptivi la artă, cât de mult doresc să experimenteze fel de fel de tehnici, ai găsit printre ei copii talentați?

S.C. Din experiența mea aici, pot să spun că elevilor australieni le place arta, și sunt mulți copii și tineri talentați.

L.S. Care e cea mai mare satisfacție pe care o poate simți un artist plastic?

S.C. Satisfacția o am ori de câte ori îmi place ceea ce fac.

L.S. Care este motto-ul tău?

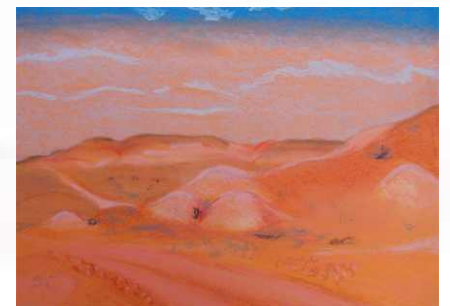
S.C. Să-mi placă mereu ceea ce fac.

L.S. Ce proiecte ai pentru viitor?

S.C. Am mai multe proiecte, deocamdată lucrez la peisaje în pastel și cred că voi continua cu o serie de peisaje australiene, voi începe un program de lecții de artă cu comunitatea din Port Augusta, și apoi doresc să fac lucrări mari din ceramică, pe care le voi putea arde într-un cuptor mare ceramic pe care l-am cumpărat recent, dar asta începând eventual din decembrie când voi intra în vacanță, lucrările mari cer mult timp.

L.S. Ți mulțumesc mult Simina pentru interviul acordat. Sperăm să avem ocazia să vedem o parte din creațiile tale la alte expoziții și galerii de artă din Adelaide. Ți dorim mult succes în continuare în proiectele comunitare și în tot ceea ce dorești să realizezi în viață.

Interviu realizat de Liliana Stoian

Alte creații ale artistei

Partea a doua

Eram grăbit, nu mai era mult până la Crădun, doar două săptămâni. Aveam douăzeci și patru de ani și eram pe front de doi ani.

Am călătorit toată noaptea și iată că am ajuns la Craiova. Aici m-am despărțit de camarazii mei, fiecare a plecat spre locul lui de vatră, eu am luat un tren personal spre Timișoara. Număram zilele până la Crăciun. Într-un târziu am ajuns la Herculan, apoi la Mehadia. Aici, cu tristețe, am aflat că nu putem înainta deoarece vagonul cu cărbuni era gol, locomotiva nu mai avea combustibil. Am mobilizat câțiva țărâni, i-am trimis împrejur și au venit cu lemne tăiate din pădure. Eu am luat cu mine câțiva soldați, am confiscat din piață un camion cu cai și am intrat în poziție de atac la...depozitul de lemne din localitate. Am umplut camionul cu lemne, ținând sub amenințarea revolverului pe cei câțiva funcționari speriați care, până la urmă, ne-au dat o mână de ajutor la încărcatul camionului. Și așa am umplut vagonul cu lemne.

Tuuuu, Tuuuu...locomotiva a șuierat și ne-am despărțit de Mehadia cu viteză. Eram grăbit. Voiam să ajung în satul meu natal înainte de Crăciun, să-mi gășesc o mireasă și, conform jurământului făcut, să mă însor.

Dar iată că într-o gară mică, la scurt timp după ce ne-am despărțit de Mehadia, trenul a oprit de tot. Șeful de gară împreună cu mai mulți ofițeri ruși au decuplat locomotiva și au atașat-o la un tren rusesc care mergea spre front. Pe vremea aceea tot ce era mai bun mergea pe front. M-am trezit împotmolit, fără nici o posibilitate de a înainta. Totuși, eu eram ofițer în Armata Română, așa că am ochiu un tren rusesc plic cu efecte de răzbd, având chiar câteva vagoane cu cai. Căi aveau mare prioritate pe vremea aceea și m-am gândit să mă atașez la trenul acela.

M-am prezentat la căpitanul trenului, căpitan Macealovic:

-Domnule căpitan, sunt Deleanu George, locotenent în regimentul 34 infanterie, divizia a 10-a. Sunt în drum spre casă și m-am înțepenit aici, vă rog să mă luați în trenul dumneavoastră.

-Unde mergi, locotenente?

-La Timișoara, domnule căpitan.

-La Titograd, mă corectează el. Bine, poți să te urci în vagonul de marfă.

Am alergat pe lângă tren și am ajuns la vagonul de marfă. Am deschis ușa și am sărit înăuntru. Aici...bucurie mare! Vagonul era plin de soldați ruși beți, îngrămădiți în jurul unui foc făcut chiar în mijlocul vagonului. Gălăgie mare, fum înecăcios, dar era cald în vagonul ăsta. Câțiva mi-au făcut semn cu mâna înjurând pe limba lor:

-Rumunski ofițer, idi suda, vino aici.

Mi-au făcut loc lângă foc, un soldat bărbos și roșcovan (Serghei) mi-a pus în mână o cană de tablă plină cu țuică:

-Bea, rumunski ofițer...

M-au invitat să joc cărți cu ei. Nu prea vroiam, că nu aveam de gând să-mi las banii în vagonul ăsta. Cu așa camarazi chiar dacă câștigi tot în pierdere erai.

-Niet parale...le-am explicat eu.

-Niet parale, râde roșcovanul la mine. Jucăm pe păduchi, nu pe bani! Păduchi ai?

-Din belșug, nu duc lipsă, recunosc eu și mă așez la foc, între soldații încălziți de foc, țuică și jocul de cărți.

Am petrecut cu acești oameni câteva zile când mai bune, când mai rele. Dacă se termina băutura, când ajungeam într-o gară se uitau după turlele bisericilor. Știu că acolo sunt puse la păstrare șunci și cârnați, jamboane și caltaboși și plecau la furat. Furau tot ce le cădea în mână și bineînțeles și țuică, vin, orice le ieșea în cale. Nu se mai întorceau toți câți plecaseră. Unii, beți, se rătăceau prin sate, reveneau în gară când se trezeau și așteptau alt tren. Nu conta din ce unitate militară erau, atâta doar știau să se întrebe pe cei din tren:

-Este asta Armata a 2-a?

-Da!

-Generalul Marinovski?

-Da!

-Harașo.

Atunci se urcau în tren. Mulți soldați își pierduseră comandantii, armele le vânduseră pe țuică, dar erau liniștiți dacă se știau în Armata a 2-a. Era mare debandare. Iar eu mă alipisem de acești soldați ca să pot ajunge în satul meu înainte de Crăciun ca să mă însor.

Călătoream cu trenul acesta de marfă fără să știu când voi ajunge acasă sau dacă voi ajunge vreodată. Soldații ruși erau mereu beți, le sărea repede țandăra, le era ușor să descarce pușca, dar și eu eram mai tot timpul cu revolverul la îndemână.

Și așa se face că în seara de Crăciun, pe când clopotele se auzeau bătând în Receaș, am sărit în zăpadă din trenul care avea direcția Frontul de Est.

-Kuda, kuda, Gheorghii? strigă după mine Serghei, soldatul cel roșcovan și pururi beat. Încotro, Gheorghii?

-Să mă însor, am strigat eu din răspuțeri. Mi-am scuturat mantaua de zăpadă, mi-am potrivit pistolul la șold, am îndesat căciula pe urechi, și...la drum.

Cunoșteam zona foarte bine. La 8 kilometri de Receaș locuia o mătușă - Apolonia. Trăisem o vreme, în copilărie, prin aceste locuri așa că eram ca acasă. Am grăbit pasul spre Herneacova fără frică de nimic și am ajuns aproape de miezul nopții. Nici țipenie de om, nici câinii nu m-au lătrat. Am ajuns la ușa mătușei Apolonia și m-am apropiat de geamul ce dădea în stradă. Am bătut cu putere, o știam cam fudulă de urechi. O luminiță s-a aprins și în geam a apărut...EA, o fată frumoasă ca o zână din povești. A deschis geamul și m-a întrebat ce vreau.

-Vreau să o treziți pe mătușă mea, să mă lase în casă. Sunt nepotul ei, Ghiță venit din armată. Ea a deschis poarta casei și ușa de la bucătărie și a sculat-o pe mătușă.

Văzându-mă, mătușă mea a rămas surprinsă de felul cum arătam după doi ani de război. Mi-a prezentat-o pe domnișoara care mă întâmpinase-domnișoara Mariuca. Ea a aprins lumânările din pomul de Crăciun. Lumina pălpâitoare a făcut o ambianță plăcută, caldă. Ne-am înfruptat din bunătățile de pe masa plină ca la orice bănașan în seara de Crăciun. Eu, cu gând să fac impresie bună, abea ciuguleam pe ici pe cob, cu toate că eram rupt de foame ca o cătană și mort de oboseală, în timp de mătușă mea mă lăuda că ce băiat bun eram și cu suflet, mai ales că-i trimisese foarte mulți bani din solda mea de ofițer. Aceste cuvinte de laudă, care contribuia pozitiv în sinea Mariucăi, au continuat până la cântatul cocoșilor, la ora trei dimineață.

După ce mătușă mi-a pregătit așternutul într-o odaie aparte s-a dus și dansa la culcare. Eu, înainte de a-i ura domnișoarei noapte bună, în loc de somn ușor i-am zis:

-Vreau să mă însor, trebuie să mă însor, asta e noaptea de Crăciun și am jurat că în noaptea asta mă voi însura cu prima fată pe care o întâlnesc...Tu ești fata!

Ea și-a pus mâna la gură și a suspinat. Eu am continuat:

-În caz că nu ești de acord, voi lua de nevastă altă fată care-mi va ieși în cale în seara de Crăciun, anul viitor.

Ea, la auzul acestor trăsniți a căzut pe gânduri ca halucinantă și după un moment i-a zis:

-Domnule locotenent, azi dimineață un grup de țărani se vor duce cu căruțele la târg, la Timișoara. Mă voi duce împreună cu ei la fratele meu care stă la un cămin studentesc al politehnicii, fiind student. El este tutorele meu de când a muț tatăl nostru, înainte de cedarea Ardealului. Lui trebuie să-i cer consimțământul în vederea căsătoriei noastre. În timpul în care îl frecventa ca student la politehnică eu am absolvit institutul de trei ani. După absolvire am fost repartizată ca asistentă de ocrotire la Dispensarul Medical din Herneacova și găzduită la mătușă dumneavoastră. Așa a zis Mariuca și a plecat la culcare.

Cu mare nerăbdare am așteptat seara când urmau căruțele să se întoarcă din târg și să aducă cu ele verdictul- mă însor acum sau la anul viitor...

Spre fericirea noastră, vestea a fost bună, așa că ne-am căsătorit de îndată la starea civilă din comuna Herneacova, apoi nunta religioasă am celebrat-o la Somcuța mare, la Biserica Greco-Catolică. După care am trăit clipe de vise, pline de fericire. M-a fost soție timp de 57 de ani și mama a doi feciori. La data de 29 septembrie anul 2000 Dumnezeu a chemat-o la odihnă veșnică. În decursul anilor am împărțit binele și neajunsurile. Am avut parte de multă iubire și bucurii care ne-au legat în acești ani.

Așa am cunoscut că dragostea este o piatră rară și prețioasă.

Din amintirile lui George Deleanu
Perth, 2005, Australia de Vest

Domnul George Deleanu s-a născut la data de 10 august 1921 în Caransebeș. A copilărit în Comuna Gelu, județul Timiș unde tatăl dumnealui era șef de gară. A studiat la Liceul Industrial din Satul Mare până la cedarea Ardealului când a fost nevoit să se mute la Buzău continuând studiile și obținând diploma de profesor de arte plastice – sculptură.

În 1942 intră la Școala de ofițeri din Ploiești. Războiul începe și este repartizat la regimentul 34 Infanterie din Constanța, oraș declarat ca zonă de război.

În noiembrie 1944 este lăsat la vatră și imediat se căsătorește cu domnișoara Măriuca.

I se nasc doi băieți, Felix și Titus. Duce o viață fericită de familie, fiind mutat cu serviciul la Cluj, Constanța și în diferite locuri din țară lucrând la Căile Ferate Române în funcții de răspundere.

Timpul trece, copiii devin tineri adulți și Felix emigrează în Australia. După doi ani îi cheamă aici pe părinți. Domnul George Deleanu și soția, doamna Măriuca se stabilesc în Perth.

Domnul Deleanu devine colaborator la Revista "Mihai Eminescu" din Sydney și timp de 17 ani susține această publicație.

În septembrie 2000 iubita lui soție, cu care a trăit 56 de ani, decedează lăsându-l cu inima întristată.

A trăit în continuare cu un optimist înnăscut fiind activ la Asociația Română din Perth.

În anul 2004, simte chemarea Domnului, răspunde prompt și este botezat în Biserica Baptistă Română în ianuarie 2005.

În prezent locuiește la Rosewater Hostel în North Perth petrecând timpul în mod plăcut, în meditație, rugăciune și părtășie cu Domnul. Bineînțeles că nu refuză invitațiile prietenilor la o sarmă românească sau la o ciorbă țărănească ca la mama acasă.

Ca planuri de viitor are să își adune amintirile vieții și poate să le pună într-o carte pe care, (de ce nu?) să o ofere publicului în curând.

Domnul George Deleanu

Pagini de istorie: Praznic de Paști

Era în ziua de Paști a anului 1942. Mă aflam cu serviciul în gara Gelu; era o zi senină, plăcută, de primăvară. Priveam de la etajul gării (unde îmi era serviciul și locuința), priveam prin fereastră drept în curtea din spate, unde era improvisat lagărul pentru prizonierii sârbi. Le puteam distinge bine fețele cadaverice; oamenii erau subnutriți, mereu flămânzi.

Și iată că sârbii din sat, în frunte cu primarul, intră la comandantul lagărului, cerându-i permisiunea ca sârbii din sat să aducă în coșuri ouă roșii, cozonaci și câteva sticle cu vin pentru prizonieri. Comandantul a fost de acord ca timp de o oră să fie aduse toate bunătățile și să fie depuse grămadă în mijlocul lagărului.

Bărbați și femei au adus nenumărate alimente tradiționale zilei de Paști, preotul le-a binecuvântat și în grabă au părăsit curtea lagărului.

Imediat după plecarea creștinilor comandantul a ordonat ca locul să fie minat și astfel a fost aruncat în aer tot praznicul pregătit de săteni pentru frații lor aflați în suferință. Bunătățile au fost împrășcate pe tot izlazul spre amuzamentul unor soldați nemți fără inimă, și spre amărăciunea sătenilor și a prizonierilor.

Așa s-a scurs prima zi de Paști a anului 1942. Dar noaptea a venit. Întunericul a strălucit în noaptea aceea. Sârbii au dat foc la majoritatea caselor nemțești din sat împreună cu grajdurile de vite și clăile de fân. Până în zorii zilei abia au putut stinge focul pompierii sosiți din Timișoara și cei cu tulumbele din satele vecine.

După această ispravă, localnicii sârbi s-au prezentat la comandantul lagărului cu o somație să-și ia tălpășița din Gelu în 24 de ore. Nemții, însă, au alertat garnizoana din Timișoara și a trecut la represalii, arestări, și chiar împușcarea unor cetățeni sârbi.

De aici au urmat luptele partizanilor; pentru fiecare sârb împușcat ei executau 10 nemți, ajungând la cifra de 500 de soldați morți datorită Praznicului de Paști.

Luptele de partizani au urmat în Iugoslavia sub conducerea mareșalului Tito până în 1945 când au intrat sovieticii.

Consemnează George Deleanu, martor ocular la evenimentele petrecute în zilele de Paști în anul 1942, în comuna Gelu.

Pagini de istorie: Martor la fuga regelui Carol al doilea din România

Într-o seară din mijlocul lunii martie a anului 1938 mă aflam în gară la Timișoara spre a lua trenul către Valcani ca să ajung la Gelu unde locuiam cu părinții. Tatăl meu era șef de gară acolo.

Megafoanele de pe peron anunțau într-una că toate trenurile sunt oprite să plece din gara Timișoara. Care era cauza? Ce s-a întâmplat? Toți călătorii erau agitați. Eu, fiind fiu de ceferist, am avut acces la Biroul de mișcare, impegatul mă cunoștea. Mi-a spus:

- Mă puștiule, habar n-am ce se să fie întâmplat. Legionarii mi-au atras atenția ca să nu mă mișc de la post, habar n-am ce se întâmplă, știu doar că am dat cale liberă la un tren special, cine o fi în el Dumnezeu știe...

Învârtindu-mă înapoi și încolo, am intrat în Restaurantul gării să-mi cumpăr un corn ca să-mi potolească foamea. Peste tot liniște ca în mormânt.

Deodată aud un șuier repetat de locomotivă și am alergat pe peron.

Mecanicul din locomotivă era jumate afară, se uita după impegatul de mișcare care nu era nicăieri. Mecanicul derutat a frânat; atunci a ieșit în fugă șeful de gară, Bodea, din biroul lui agitănd în aer chipiul roșu, strigând:

- Dă-i înainte, nu te oprii!

În acel moment trenul a prins viteză continuând drumul spre Jimbolia.

Ce se întâmpla? În seara aceea, legionarii erau pregătiți ca, în caz că va opri trenul, să se năpustească și să-l prindă pe regele Carol și pe amanta lui, Elena Lupescu, care se grăbeau să fugă din țară.

Nereușindu-le planul acesta, legionarii au avut un plan auxiliar, și anume au aruncat găleți pline cu ...rahat umplute din timp din haznaua gării, împușcând trenul regal.

În acel moment, plin de indignare și de mizerie, colonelul Elefterescu din garda regelui, de pe tederul locomotivei, a tras rafale de foc peste capetele noastre, ciuruind clădirea gării.

Imediat, legionarii au intrat în biroul șefului de gară împușcându-l pe Bodea.

După această scenă toate trenurile au început să circule în toate direcțiile și într-un târziu am ajuns și eu la gara Gelu și m-am dus drept la biroul tatălui meu. I-am povestit toate ce s-au întâmplat și că am văzut cu ochii mei circulând trenul regal care avea căptușala roșilor vopsite în alb. Imediat, tata a deschis radioul care chiar atunci transmitea că trenul regal trebuia să fie garat la Kikinda din Iugoslavia, pentru înlocuirea geamurilor, spălare și dezinfectare – după două ore trenul va continua drumul pe o rută și spre o destinație necunoscute.

Camera motoarelor (Încă o zi cu Domnul în misiunea Pâinea lui Isus) ATHOR

Am două ajutoare azi la distribuirea Pîinii lui Isus, Asunatha și Athor, două fetițe africane. Ria, mama lui Athor ne-a sfătuit la plecare:

- Stați departe de arabi, ei împrășcă foarte repede.

Așa că le-am avertizat pe fete:

- Ne apropiem de locuința unei familii din Afganistan. Să nu vă speriați, fetelor, este doar o văduvă. Are trei copii – doi băieți cam de vârsta voastră și o fată de 20 de ani. Uite că am ajuns.

Opresc vanul în fața casei.

- Eu nu mă dau jos din mașină. Asunatha încuie ușa laterală a vanului. Este o fată de 15 ani, sudaneză, fata văduvei Abin. Continuă

- Eu nu mă dau jos, mi-e frică!

Athor este mai curajoasă cu toate că este cu un an mai mică:

- Eu am să te ajut, vin după tine.

Am luat o cutie plină cu tot felul de alimente, Athor a luat o altă cutie cu iaurt, lapte, chips și m-a urmat. Gula! ne iese înainte, vine chiar din bucătărie, probabil că sortează ceva carne că are mâinile pline de sânge. Athor, când o vede scoate un țipăt scurt și se ascunde după colțul casei.

- Salam alecum, Isus te iubește. Ce mai faci, Gula?

- Bun, buun, mulțumesc, mi-ai adus lapte?

- Adus.

- Dar ulei?

- Nu, ulei nu!

- Vai, vai, copiii mei mănâncă foarte ulei, cu foarte chips, și detergent, mi-ai adus detergent?

- Nu, poate săptămâna viitoare, uite țî-am adus iaurt.

- Buun, bun, mulțumesc foarte mult.

- Mulțumește lui Isus Hristos, El este Pâinea Vieții care vine în casa ta. Isus te iubește, să nu uiți, Gula! Să ne vedem cu bine.

- Ceva pâine mai multă nu ai? Copiii mei mănâncă pâine multă.

- Am, așteaptă.

Mă apropiu de van. Athor îmi povestește celelalte fete ce a văzut:

- Arăboaica are mâinile pline de sânge. Precis că a omorât un copil, are mâinile pline de sânge.

Eu nu mi-am dat seama la început cât este de speriată, am rugat-o frumos:

- Du-i femeii arabe pâinile astea două, te rog.

Athor este foarte ascultătoare, de fapt, toți copiii africani sunt ascultători. A luat pâinile din mâna mea și a intrat iar în curte. Le-a lăsat repede și a alergat înapoi tremurând, înăbușind un strigăt de spaimă. După ea venea unul din băieți, zămbitor, fără grîji se ducea la cutia poștală să-și ia scrisorile.

Athor a sărit pe scaunul din față, lângă mine, a trântit ușa repede și a încuiat-o. Tremura, foarte speriată ne-a spus:

- Femeia arabă a ieșit cu cuțitul în mână, și era plină de sânge pe mâini. Cred că a vrut să mă omoare, dar să știți, Con, să mă mai iei cu tine și săptămâna viitoare, nu-mi este frică.

Sărmană copilă, ce viață chinută trebuie să fi avut. Am încercat să-i alung teama din inimă:

- Athor, femeia arabă nu a vrut să te omoare, a ieșit cu cuțitul în mână din bucătărie, tăia probabil ceva carne, legume, ce știi eu...

- Tu nu-i ști pe arabi, să nu ai încredere în ei, imediat te omoară.

Asunatha intervine:

- Într-o zi, au împrășcat pe mulți la noi în sat, noi am fugit, ei trăgeau după noi și oamenii cădeau morți. Ne-au urmărit mult timp și mama a obosit să mă care în spate. M-a aruncat pe iarbă. Cealaltă nevastă a tatălui meu m-a ridicat, așa am scăpat. Dacă rămâneam acolo mă tăiau soldații cu sabia. M-a scăpat nevasta a doua a lui tata, ea nu avea copii, era tânără de 13 ani.

- Tu câți ani aveai la aceea vreme? O întreb eu.

- Patru ani, eram mică.

Athor are și ea povestea ei:

- Când ne-au fugărit pe noi, într-o zi, eu, la fel, am fost norocoasă că mama a vrut să mă arunce, dar tata nu m-a părăsit, m-a dat la altă nevastă a lui să mă care.

Așa am scăpat cu viață. Apoi l-au împrășcat în picior pe unchiul meu, nu a mai putut să fugă. Femeile l-au tras sub un pom și i-au spus:

- Prefă-te că ești mort și poate scapi cu viață. Și am fugit, femeile și toți copiii. Nu l-am mai văzut niciodată de atunci.

Am oftat, sărmane copile...

Dar, cu Pâinea lui Isus înainte.

Oprim în fața casei lui Michael și Debby, familie din Sudan, au trei copilași. Sunt toți bucuroși când ne văd. Debby nu vrea pâine cu semințe, doar pâine albă și chifle albe. Au stat mult timp într-un lagăr în Uganda. Acolo tot ce primeau erau 6kg. de cereale pe săptămână. Le pisau și făceau un fel de turte pline de boabe zdrobite doar pe jumătate. S-au săturat, acum vor să mănânce pâine albă. Sunt mulțumitori lui Dumnezeu care l-a adus în această țară unde nu duc lipsă de nimic. Pâinea lui Isus este bună, albă și din belșug.

Mai primeau în camp rația de apă în fiecare seară, apa era foarte prețioasă. De obicei o beau toată cum o primeau și a doua zi răbdau de sete până seara. Oamenii aceștia știu să prețuiască apa. De câte ori venim să le aducem Pâinea lui Isus, în fiecare vineri, ei ne oferă câte un pahar de coca cola. Am înțeles că este un gest deosebit prin care ei își arată mulțumirea și recunoștința.

Acum ne-am oprit în fața casei lor. Copii ne înconjoară, Athor le duce cutia cu alimente, Asunatha vorbește cu Debby în limba suahili. Se înțeleg bine, Debby spune că a cunoscut-o pe mama Asunatheii în Egipt cu ceva ani în urmă. Apoi plecăm și Asunatha face o remarcă:

- Săptămâna trecută ne-au dat coca cola, acum nu!

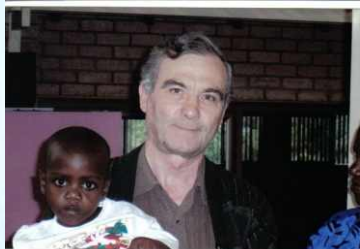
Eu spun în glumă:

- Săptămâna trecută am fost doar doi, acum suntem trei...

Răspunsul meu li s-a părut o glumă bună că au izbucnit amândouă în râs.

Ce frumos răd. Ce frumoși sunt copiii când răd, nu contează culoarelor, râsul nu are culoare, fericirea nu are culoare. Ce frumos răd copiii, ce frumoși sunt copiii.

Domnul Constantin Opranescu prezent la diverse misiuni de caritate, Perth

Autor: Constantin Oprănescu
Perth, Australia de Vest

Jesus Bread Ministry este o misiune de ajutorare materială și spirituală a refugiaților din Africa și Orientul Mijlociu, familii de băștinăși australieni, oameni care sunt în nevoie. A început să funcționeze în anul 2005. Membrii ei sunt voluntari din diferite biserici din Perth. Misiunea este sponsorizată de Biserica Baptistă Română împreună cu North Way Christian Church, Girrawheen.

Mottoul nostru este: Love-Acceptance-Forgivness.

Zborul înfricoșător

În anul 1984, după ce locuisem peste 20 de ani în Australia, m-am decis să îmi iau o vacanță mai lungă și să mă duc să mă plimb în toată Europa. Visul meu fusese întotdeauna să vizitez galeriile de artă și să văd lucrările faimoșilor pictori clasici.

Am început întâi cu Londra, unde am vizitat galeria "Tate" și am petrecut o zi întreagă admirând frumusețea lucrărilor expuse. Din Londra m-am dus în Franța la Paris, și am vizitat renumitul "Louvre" unde "Mona Lisa" atrage în fiecare zi mii de vizitatori cu surâsul său enigmatic. Mi-am continuat drumul mai departe la Madrid în Spania, și am admirat lucrările renumitului pictor Albert Duhner. A urmat Germania la Frankfurt, Austria la Viena, la "Cursalong" unde Johan Strauss cântase valsul lui cunoscut "Blue Danube" (Barca pe valuri). În continuare Italia la Roma unde am vizitat Capela "Sistine" și am văzut frescele pictate de Michelangelo, și pe urmă penultimul meu stop era România la București.

Am lasat România mai la urmă căci vroiam să stau mai mult acolo și să-mi amintesc și să retrăiesc experiențele din copilăria mea. M-am dus la școala la care studiasem și la biserica la care mă duceam cu părinții mei sau cu școala (căci așa se obișnuia atunci). Am vizitat strada pe care locuisem, dar casa n-am putut-o vizita căci locuiau alte persoane în ea și n-am îndrăznit să bat la ușa lor.

M-am dus pe strada Horei unde unchiul meu avusese un restaurant: clădirea era încă acolo însă nu mai era restaurant, și unchiul meu murise cu ani în urmă.

M-am simțit foarte tristă, însă totodată mi-am dat seama că nu mai aveam pe nimeni acolo, deci viața mea era de acum înainte în noua mea țară pe care am ales-o ca locuință. Am vizitat multe locuri cunoscute și altele care nu existaseră când plecasem din țară de mic copil. Am stat în București vreo două săptămâni după care urma să mă duc în Atena, în Grecia înainte de a mă reîntoarce în Australia. Seara înainte de plecare am dormit foarte rău și am avut numai coșmaruri. Când m-am trezit în dimineața plecării m-a cuprins o presimțire și m-am simțit foarte prost fără să pot înțelege motivul.

Am luat un taxi și m-am dus la aeroportul Otopeni, dar când am văzut avionul cu care trebuia să călătorim iarăși m-a cuprins sentimentul acela prost, și am simțit un nod în stomac. M-am hotărât să trec cu vederea felul în care mă simțeam zicându-mi că toți cei care călătoresc au o frică, poate se întâmplă ceva cu zborul lor, și că este normal să simt așa.

La decolarea avionului părea că totul era normal și m-am relaxat puțin. După vreo oră și ceva am observat că stewardesele mutau anumii pasageri în alte părți și am crezut că poate îi schimbau din clasa a 2-a în clasa 1a, până când a venit o doamnă și s-a așezat lângă mine. Am observat că părea agitată și parcă plânsese și am vrut s-o ajut. Am întrebat-o dacă nu se simțea bine, dacă vroia să chem pe stewardesa sau dacă o puteam ajuta eu cu ceva. Ea se uită la mine uimită, începu să plângă și îmi spuse:

-Ne prăbușim!

La început nu am înțeles-o și i-am cerut să repete ce-mi spusese. Ea a repetat din nou:

-Nu scâpăm cu viața, ne prăbușim! Nu ai observat că avionul se pregătește pentru aterizare forțată sau că ne îndreptăm spre mare?

Îmi arătă fereastra și continua:

-Ne rotim deasupra munților aceștia de mai bine de jumătate de oră ca să câștigăm înălțime fiindcă suntem prea jos, unul din motoare nu mai merge".

Atunci mă uitai pe fereastră și înghetai. Vârfurile munților se vedeau așa de aproape și de clar căci dacă se putea deschide fereastra îi puteai atinge. Singurul gând pe care l-am avut era: "Nu voi mai vedea pe copiii mei niciodată."

Am simțit o durere în sufletul meu care era aproape fizică. M-am gândit: "Oare avionul va izbucni în flăcări sau ne vom îneca? Aș prefera înecul decât să ardem".

Cu toate astea am reacționat într-un fel foarte neobișnuit la care nu mă așteptam. Am rămas calmă chiar dacă simțeam frica. M-am uitat împrejurul meu la ceilalți pasageri care călătoreau cu pruncii sau cu copiii lor mici și mari și m-am gândit că ei nu trebuiau să moară căci nu-și trăiseră încă viața lor. M-am gândit mai departe și cum atâta lume moare în fiecare zi sau din cauza unui accident, sau din boală, sau sunt uciși de alții, și că poate era rândul nostru să "plecăm" deci m-am resemnat la soarta mea pe care o așteptam. Am început să mă rog. "Te rog Doamne. Să fie repede sfârșitul, ajută-ne." M-am întors spre doamna de lângă mine și cu o voce calmă i-am spus:

-Nu-ți fie frică vom fi O.K.

La care ea începu să plângă în hohote repetând mereu:

-Nu scâpăm, tu nu vezi?"

Am încercat să o consolez dar ea devenise aproape isterică. I-am spus iarăși:

-Nu te necăji căci El (și am arătat spre cer) are grijă de noi: încă nu suntem jos!"

Ea îmi prinse brațele și mă scutură și-mi răspunse:

-El nu prea are grijă de noi căci astăzi murim" și continua a plânge. Nu mai știam ce să îi mai spun deci i-am zis:

-Uită-te împrejurul tău. Nu suntem numai noi în avionul acesta. Nimeni nu vrea să moară, nu vezi că sunt copilași mici care nu au avut încă șansa să-și trăiască viața lor?"

Stewardesele se duseseră în cabina pilotului și plângeau; nimeni nu a spus pasagerilor ce se întâmplă, nimeni nu a consolat pe cei care plângeau sau se rugau, și toți erau distruși și speriați. Toată scena părea nereală.

Pilotul, care cred că trebuie să fi fost un expert și foarte bun, reușise să obțină puțină înălțime și o luă spre mare, dar când crezuserăm toți că există o șansă, al doilea motor se opri pentru o secundă și avionul mergea în jos ca o "știucă" spre apă. Lumea a început să țipe și să plângă, eu încremenisem.

Doamna de lângă mine căzuse aproape leșinată în brațele mele și nu știam ce să fac cu ea. Eram așa de aproape de apa mării căci puteam vede fundul apei, când, dintr-o dată, avionul se scutură ca și cum fusese prins de o mână gigantică și unul din motoare tușii și începu să "meargă". Era un miracol.

Am făcut o aterizare bruscă dar toți am scăpat fără să pățim nimic. Toată lumea ieșea din avion șocată dar mulțumind Domnului că a scăpat.

Doamna de lângă mine se duse la rudele ei care o îmbrățișau și o consolau. La un moment dat ea se întoarse și mă văzu pe mine și lăsă pe ceilalți și veni și mă îmbrățișă.

-Ai avut dreptate, spuse ea. El a avut grijă de noi; credința ta este mai tare decât a mea.

M-am dus la un bar pe plajă și am comandat două brandi-uri. Barmanul mă întrebă pentru cine era al doilea și eu îi spusei:

-Unul pentru un genuchi și celălalt pentru al doilea, ca să nu mai tremure!

Când a aflat că eram în zborul respectiv el mi-a zis că nu vroia nici o plată.

Nu am mai văzut pe doamna aceea de atunci dar încă îmi amintesc de vorbele ei, și nu numai atât: de atunci văd lucrurile altfel și am schimbat felul meu de a gândi. Nimic nu este important decât oamenii. În viața noastră pașim ca echilibriștii pe o sârmă între viață și moarte, deci nu ar trebui să fim siguri de nimic. Oamenii se necăjesc pentru lucruri neimportante și nu văd totul clar. Se supăra, fără să încerce să rezolve neînțelegerile între ei – **căci toți greșim fiindcă suntem oameni** – și se necăjesc pentru lucruri de nimic.

În engleză este un proverb care zice așa: **Să greșești este uman, dar să înțelegi și să ierți este divin**". Din păcate nu multă lume gândește în acest fel. Eu sunt recunoscătoare și mă simt mulțumită cu totul din viața mea și îmi pare rău de oamenii care nu-și dau seama că există lucruri mult mai importante în viața lor: dragostea, prietenia și buna dispoziție către ceilalți oameni.

Autor: Dorina Theodora Micas

Speak your truth quietly and clearly; and listen to others, even to the dull and the ignorant, they too have their story.

Max Ehrmann

Autor: Diastra

2.

Ne-am hotărât să plecăm, înainte de-a ni se interzice până și pașapoartele acelea nenorocite cu viză pentru țările lagărului comunist.

Ne-am ridicat pașapoartele și ne-am prefăcut că plecăm în RDG cum făceam de mult, la fiecare doi ani, când legea ne permitea ca pentru 3-4 săptămâni să respirăm altfel de aer:

Un aer mai occidentalizat în Ungaria unde mâncarea era abundentă și ieftină, muzica și discotecile erau pline de tineri gălăgioși și care se credeau aproape americani, puteai vedea filmele care luaseră oscaruri, chiar dacă în România erau interzise și chiar dacă nu înțelegeai sincronizarea în maghiară, iar străinii nu erau ținuti în colimator ca la noi.

Un aer nepoluat în Cehoslovacia, unde curățenia era evidentă până și în WC-urile publice și trenurile sau hotelurile ieftine erau decente, îmbrăcămintea de bun gust și cea pentru copii costa mai nimic, până și la bugetul nostru de români, chiar dacă locuitorii erau destul de neprietenoși cu românii în general.

Un aer mai artistic din punct de vedere grafic în Polonia, unde îți făceai prieteni instantaneu, deși trebuia să fii cu ochii pe portofel ca să fii sigur că noi prieteni nu dispar cu el și unde puteai vinde orice ca să-ți faci bani în plus, orice obiect adus de acasă, chiar și îmbrăcăminte purtată și leii românești se schimbau bine și ușor, în mod oficial însă, pe zloți.

Un aer de istorie veche și nouă, de arhitectură solidă și utilitară, de muzee bogate, castele din povești, magazine de delicatose incredibile, sate splendide, case solide și curate, bere de calitate, alei măturate și pantofi Salamander extrem de ieftini în Germania Democrată.

Îmi amintesc ultimul moment de acasă. Pe balcon, am fumat o țigară și am băut o cafea.

Împachetasem două valize, îmbrăcasem copilul pentru călătorie, făcusem ordine prin apartament și așteptam pe amicul nostru să vină și să ne ia, pentru a ne da în grija unui maghiar la frontieră.

Pregătisem banii într-un plic uriaș, multe zeci de mii, toate economiile plus hainele noastre de blană pe care ni le ceruse, ca parte din târg. Erau noi.

Toamna îngălbenise spre portocaliu și tocmai se înroșea toată pe dealurile din vecini. Cerul dimineții era senin și de un albastru orbitor. Castanii majestuoși își răsfirau crengile enorme, aerul era limpede și de jos se auzeau deja vocile primilor copii ieșiți la joacă. Peste 5 zile baietelul nostru ar fi trebuit să înceapă clasa a 2-a.

Iar noi *plecam*...

Cu o acuratețe neobișnuită îmi amintesc fiecare gând, fiecare spaimă, fiecare senzație a acelor ultime minute petrecute pe balcon; iar acum când înșir totul aici, junghi cu junghi și lacrimă cu lacrimă, retrăiesc din nou durerea aceea sfredelitoare din piept, nodul acela mare din gât, exact ca atunci.

Îmi amintesc cum mi s-a tăiat respirația la gândul că plecăm în necunoscut.

La gândul că nu știam încotro exact și unde.

La faptul că vedeam pentru ultima dată castanii și dealurile în culorile lor de toamnă.

Retrăiesc durerea aceea (greu de descris nu pentru că n-aș putea s-o explic, ci pentru că nu s-au inventat încă cuvinte destul de expresive care să transmită interlocutorului intensitatea personală a unei dureri) atât de copleșitoare.

Nu avem o scară Richter sau Fahrenheit ori Celsius pentru dureri.

Fiecare simte durerea în felul lui tot așa cum oamenii au gusturi diferite. Poate că nu pe fiecare îl doare în același fel gândul că vede culorile toamnei pentru ultima dată într-un anume loc. În cazul meu, culorile pe care le pictasem în peisajele mele de nenumărate ori, și pe care nu aveam să le mai văd poate, niciodată.

Simțeam ceva mai apăsător și mai greu decât regretul adânc pentru că nu puteam lua cu mine totul, începând cu balconul, perdeaua care flutura în vânt, scaunele pliante de pânză cu scrumiera de lut de pe măsuta de camping, făcută la școală cu ani în urmă, vocile copiilor de jos pe care probabil nu le voi mai auzi niciodată la fel, mobilierul din cameră, până și telefonul de culoare muștar al cărui design greoi îl de testam.

Viața noastră de melci se răsucea pe călcâie și am fi dat orice să putem să ne luăm cochilia cu noi.

Plecarea era și ea o formă de protest.

Un fel de-a spune că ne-a ajuns cuțitul la os, că ne-am săturat, că nu mai voiam să facem parte din mascarada vieții aceleia. Plecarea însemna totodată și abandon total a tot ce-ți era drag, familiar și aproape de suflet.

M-am întors și mi-am aruncat privirea împrejur prin cameră, la mobilierul alb, la vaza de porțelan neglazurat în care uitasem un buchet de flori de câmp pe care voisem să-l arunc ca să nu miroase urât după plecare, dar îmi ieșise cu totul din minte; la masa dintre fotolii, la lampa cu picior, așezată pe postamentul greu de metal cu reliefuri complicate și la gândul că totul rămânea acolo și noi niciodată nu vom mai ședea pe acele fotolii, niciodată nu voi mai pune flori proaspete în vaza care îmi plăcea atât de mult, niciodată nu voi mai pregăti o cafea în acea bucătărie *Louisiane*-refuzată-la-export spre care m-am îndreptat cu ceașca în final, inima mi s-a strâns atât de tare, încât dacă atunci nu a cedat, sunt convinsă ca nu de inima voi muri când îmi va sosi ceasul.

Nimeni nu știa că plecăm – nici părinții, nici prietenii. Îi dădusem de înțeles mamei că dacă ar exista o posibilitate să nu ne mai întorcem din RDG, ar fi minunat, dar... Ea răsese, evident ca de-o glumă. Ca după doar câteva minute fața ei să se umbrească a îngrijorare. Așa că am liniștit-o spunându-i că într-adevăr, glumisem. Era doar o speculație caraghioasă, nimic serios.

Nu voiam să punem pe nimeni în pericol. Dacă nu știau, era mai bine pentru ei.

Inima mea însă se frângea și la gândul că baietelul nostru va suferi cumplit când va afla că nu-și mai poate vedea bunicii. Mă gândeam și la bătrâni, cât vor suferi când vor înțelege că nu sunt șanse prea curând să-și revadă nepotul. Iar în spatele acestor griji și spaime, pâlpâia umbra terorizantă a unui gând pe care nu voiam să-l las să îmi ocupe mintea: ce se va întâmpla dacă eventual nu vom reuși să trecem în Austria.

Dacă ne arestează ungurii? Dacă nu reușim? Dacă ne arestează românii? Ce se poate întâmpla oare cu copilul? Oare ne-ar condamna la doi ani; mai mult? mai puțin?

Pe alții, de care auzisem, îi condamnaseră la doi ani când fuseseră repatriați forțat de către sârbi.

Dar dacă reușim, unde vom merge? Cum se procedează oare acolo?

Trebuie să ne predăm poliției austriece? Oare era adevărat că ne vor aresta? Pentru câtă vreme? Zvonurile care veneau de afară erau mereu contradictorii, înflorite sau vestejite de folclorul oral, transmise din gură în gură cu adăugirile și scăderile individuale de rigoare.

Singurul zvon repetat din mai multe direcții și probabil real, era că mașinile cu număr străin care nu puteau fi înregistrate în circulație în Austria, erau date la fier vechi. Deși auzisem lucrul acesta în mod repetat, ni se părea de-o aberație fără seamăn.

Și cum poți pleca din Austria în altă parte? Unde trebuie oare să mergi ca să ceri azil politic? La vreo ambasadă, sau la poliție? Era oare adevărat că austriecii nu dădeau azil politic? Dar părinții? Oare or să-i ancheteze mult *ăștia* acasă? Ce-or să zică prietenii noștri când vor afla? Oare ne vor regreta? Se vor supăra unii fiindcă nu le-am spus?

Îi vizitasem pe cei mai mulți în săptămâna care trecuse, doar ca să îi vedem pentru ultima dată, fără să le spunem nimic. Unii însă nu se întorseseră din concediu și nu aveam să-i mai vedem cine știe câți ani...

Pe atunci nu ne gândeam la faptul că oamenii mai pot și muri și nu-i vom mai vedea pe unii nicicând – eram prea tineri ca să includem și moartea în ecuația aceasta deloc simplă.

3.

'Salvatorul' nostru ne-a livrat intactă la punctul de frontieră. Trecusem pe la mama (la socrii fusesem cu o seară înainte) să ne luăm rămas bun – doar plecam în concediu pentru aproape o lună.

Despărțirea bunicii de nepot a fost tot atât de plină de lacrimi cum ar fi fost dacă bunica știa cu siguranță că nu ne mai întorcem.

Cinci ani mai târziu am aflat că bănuise, simțise, intuisese. Ceea ce nu simplifică lucrurile la momentul respectiv.

Punctul de frontieră l-am traversat pe jos, cărând valizele grele.

Pe drumul spre Peta, timp de mai bine de o oră, Gyuri ne-a instruit în mașină în legătură cu ce aveam de făcut. Cineva ne va aștepta în vama maghiară - un blond cu o mașină albastră. El ne va duce unde trebuie și, în caz că nu reușim să trecem pe loc, va avea grijă de mâncarea și cazarea noastră, până când vom reuși să trecem 'Dincolo'. Echivalentul a 10.000 de lei în forinți, ni se va da în Ungaria. Vom folosi banii aceia ca valută de schimb la frontiera cu Austria unde ni se vor da schillings, pentru că leul românesc nu avea nici o valoare nicăieri și austriecii nu ne vor primi dacă nu aveam valuta asupra noastră.

În partea austriacă, ne va aștepta altcineva, care ne va explica cum să ajungem la poliție eventual sau la Treiskirchen, lagărul ONU pentru refugiați. Detalii nu ni se dădeau, pentru că în caz că eram strănși cu ușa, să nu punem filiera în pericol.

Deși lipsa de informație ne neliniștea, aveam vagi speranțe că totul va ieși bine în final.

Doream cu ardoare să iasă bine. Ne 'jucam' cu libertatea noastră și cu viitorul copilului.

Cu Gyuri practic copilărisem, ne cunoșteam de ani și ani, aveam încredere în el, crescusem împreună, fusesem doar colegi de clasă. Primisem mărtisoare de la el. Pentru prietena și colega mea de bancă, el fusese feblețea ei semi-secretă timp de câțiva ani.

Copilării la care ții și care nu se uită cu una cu două. Băusem beri împreună, făcusem revelații și petreceri de adolescenți în același grup, răseseam mult în cercul nostru și rămăsesem destul de buni amici ca adulți – ne cunoșteam de multă vreme, ne știam problemele sau bucuriile, chiar dacă nu era prietenul nostru cel mai apropiat. Soțul meu și un grup de prieteni comuni, printre care și Gyuri adesea, se adunau uneori ba la unul, ba la altul, la un rummy, la un poker sau la un meci de fotbal, transmis la TV. Ca băieții, cum le plăcea lor să spună.

Vameșii ne-au întrebat cum de plecăm în concediu cu cinci zile înainte de începerea anului școlar. Le-am spus că prietena mea din RDG se căsătorește și eram invitați la nuntă. De fapt prietena mea din RDG era căsătorită de 10 ani.

Voiau să știe ce părere avusesse școala și dacă obținusem aprobarea acesteia sau a inspectoratului de învățământ pentru absența copilului.

Le-am spus că începutul clasei a 2-a nu e mare filozofie și copilul va recupera peste două săptămâni când ne întorceam înapoi și am mințit că inspectoratul aprobase, dar nu în scris, doar verbal.

În fundul sufletului ne temeam că zeloși cum erau din fire, să nu sune inspectoratul și să întrebe dacă se aprobase absența băiatului nostru. O anunțasem telefonic doar pe învățătoare că va lipsi cam o săptămână, pentru orice eventualitate. Nu voiam ca învățătoarea să alerteze vecinii sau pe cine știe cine în legătură cu absența lui înainte ca noi să fi trecut *dincolo*.

Nu merseam până la director sau inspectorat, fiindcă nu voiam să facem valuri. Lumea ar fi devenit suspicioasă și deși aveam destule bănueli întemeiate despre câți dintre amicii noștri erau informatori de voie sau de nevoie, presupuneam că mai erau și alții pe care nu îi bănuiam defel.

Fie că nu le venise ideea sau nu aveau dreptul, ori poate pentru ca nu îi interesa cu adevărat, sau fiindcă țigările Kent și punga de cafea le potoliseră 'vigilența', vameșii nu au sunat nicăieri și în final am scăpat pe partea cealaltă a frontierei. Primul hop trecuse.

Acolo, sub un copac, la umbră, ne aștepta un pletos blond, cam de vârsta noastră, cu o mașină albastră. Era același tip cu care ne întâlnisem cu o săptămână în urmă, pentru câteva minute, în prezența lui Gyuri. Ni-l prezentase atunci ca fiind o cunoștință de-a lui, sosit în vizită pentru câteva zile din Ungaria. Abia după ce l-am reîntâlnit dincolo de frontieră ne-am dat seama de ce venise respectivul în vizită cu o săptămână înainte și de ce ne întâlnisem "întâmplător" cu Gyuri în ziua respectivă. Tipul trebuia să ne identifice, să știe din timp pe cine va trece *dincolo*.

Vameșii români voiseră să știe cum de plecăm în Ungaria pe jos. Le-am arătat mașina albastră parcată la vedere.

Au vrut să știe cine era pletosul. Cum mulți români ardeleni aveau rude în partea maghiară, le-am spus că era un văr îndepărtat. Suna plauzibil.

Pe partea cealaltă, pe unguri nu i-a interesat nimic, nu ne-au pus întrebări, doar ștampile în pașaport. Am plecat repede din raza vizuală a grănicerilor și vameșilor.

În mașină, blondul ne-a făcut morală: nu puteam pleca la drum nemâncăți. Trebuia să intrăm în prima cârciumioară și să luăm masa.

Ne-am lăsat, deși stomacul ne era făcut ghem din cauza emoției și tensiunii. Uitasem că nu mâncasem toată ziua și nu ne mai aminteam că nu mai dormisem practic un somn liniștit de trei săptămâni.

În micul restaurant sătesc unde intrasem, fețele de masă cadrate erau curate și apretate, mobilierul rustic era frumos lăcuit, mușterii țărani adunați la un pahar de palincă de piersici erau zâmbăreți, îmbrăcați curățel, cu același tip de straie ca și țărani români de pe vremea copilăriei mele, când în România încă exista săpun și detergent.

Blondul nostru s-a salutat cu câțiva dintre ei, care păreau să-l cunoască. Ba ne-a spus pe un ton conspirativ că era rudă și cu cârciumarul.

Mâncarea era bună și proaspătă, supă de găscă cu găluște de griș și șnițelul de piept de pui, puree de cartofi și castraveți murați erau pentru noi delicatose de mult dispărute din restaurantele României *Iepocii* de Aur.

Pletosul ne-a dat dat cei 10.000 de forinți cu discreție, conform înțelegerii.

N-am pălăvrăgit prea mult cu el, maghiara noastră era practic inexistentă iar engleza lui, era cam la același nivel cu maghiara noastră.

A plătit consumația, refuzând cu încăpățănare banii noștri. Alex era încântat că i se oferise o sticlă de Cola, o raritate și un lux deosebit în ochii unui copil român de 7 ani.

Asta îmi amintește de remarcă cea mai uzantă și totodată cea mai tragică pe care o făcuse Alex la vârsta de 3 ani.

Copiii români erau obișnuiți din leagăn cu cozile interminabile din fața magazinelor alimentare. Știau că dacă undeva oamenii se îmbulzeau și se călcau în picioare, acolo se *dădea* ceva, eventual comestibil.

Trecând pe lângă o gheretă de așa zis tir sportiv, răsărită peste noapte lângă Alimentara noastră de cartier, puștiul meu a remarcat o mulțime de tineri foarte vocali, care se îmbrănceau furioși fiindcă cineva se băgase în față.

-Mamă, ce se dă aici? m-a întrebat viăstarul meu curios.

-Ah, mai nimic, alice pentru *puști*, am răspuns eu distrată.

-Alice?, s-a mirat odrasla mea care încă nu avea un vocabular vânătoresc destul de dezvoltat și știa doar că *puștii* sunt copii. Puștile erau altceva, dar el se gândise la copii și nu la arme.

-Vaaai, mamă, ce-aș mânca și eu câteva alice...a oftat el cu jale.

Cine sunt și ce fac ofițerii voluntari la “St. John Ambulance”?

La început au fost cavaleri care-i protejau pe creștini în pelerinajele spre pământurile sfinte. Aveau numele de “Cavaleri Hospitalieri” fiindcă preluaseră în grijă și protecție un spital foarte aproape de “Church of the Holy Sepulchre” (unde a fost înmormântat Isus). Au adoptat ca patron pe “Sfântul Ion”.

Apoi au devenit cavaleri ai ordinului “*The Most Venerable Order of the Hospital of St John of Jerusalem*” (aproximativ în NUL 1113). Ca simbol au adoptat crucea cu brațele despicate în opt colțuri reprezentând virtuțile cavalerilor. Îndeplineau atât acțiuni militare cât și umanitare.

Mai târziu sub presiunea arabă au fost alungați ajungând în Cipru, apoi la Rhodos și în final în Malta. Insula a devenit, pentru următorii 400 de ani, sediul principal al ordinului, dezvoltându-se și devenind un important punct cultural și militar al Europei. Crucea cavalerilor devine “Crucea de Malta” iar cavalerii mai erau denumiți “Cavaleri de Malta”.

În secolul al XVI-lea ordinul a fost desființat de către englezi. Napoleon, în încercarea de a cuceri cât mai mult din Europa, i-a alungat pe Cavaleri de pe insulă și aceștia au fost nevoiți să se răspândească în toate colțurile lumii.

În secolul al XIX-lea ordinul a fost recreat de către Regina Victoria devenind a “*Royal Order of Chivalry*”. În 1877 a fost creată o secție care să se ocupe cu acordatul primului ajutor în fabricile engleze unde efectele revoluției industriale începeau să-și spună cuvântul (condiții precare de muncă, accidente și îmbolnăviri). Numele de “St John Ambulance” a apărut pentru prima oară. Ordinul este răspândit în toată lumea dar în mod special în țările Commonwealthului. Prima sucursală în South Australia s-a deschis în anul 1884.

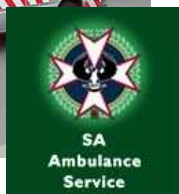
La început “St John Ambulance” asigura, în mod voluntar, pe lângă primul ajutor și serviciile de ambulanță (000). Dar din 1989 aceste servicii s-au despărțit cu excepția statelor Western Australia și Northern Territory. Acum serviciul de ambulanță în caz de urgență este asigurat de “SAAS” (South Australia Ambulance Service). Se poate vedea diferența dintre ele în logo și vehicule. Membri SAAS sunt numiți “paramedics” și sunt angajați

Sunt ușor de recunoscut după uniforma lor alb cu negru (uneori salopetă verde). Oricine poate deveni voluntar la St John. Pentru a afla mai multe numărul de telefon unde puteți suna este **1300.360.455**. De asemenea copiii sub 18 ani pot deveni voluntari. Ei sunt numiți Cadeti.

Articol scris de Vlad Baclagian

St John

Mannum, \$250,000

Mount Gambier, \$230,000

Wallaroo, \$375,000

Balaklava, \$235,000

Broadview, \$495,000

Prospect, \$895,000

Așa cum probabil știți, la ora actuală sunt câteva domenii în plină dezvoltare în Australia de Sud. Mineritul a luat o amploare deosebită, multe companii extinzându-și cercetările din Australia de Vest în statul nostru, mai ales pentru petrol, aur și uraniu. În domeniul militar Australia de Sud tinde să devină unul din statele apreciate de guvernul federal – dovada cea mai bună este contractul obținut de Adelaide pentru construirea de submarine militare și dezvoltarea bazei militare de la Edinburgh, lângă Elizabeth. De asemenea, mai sunt o serie de alte proiecte, inițiate de guvernul local sau de companii private, care contribuie la avântul economic înregistrat în ultimul timp de Australia de Sud. La acestea se mai adaugă și sporirea numărului de imigranți care sosesc și vor continua să sosească în statul nostru.

Dacă e să luăm în considerare numai dezvoltarea activității miniere, aceasta va contribui în mare măsură la creșterea numărului de angajați care sunt aduși din alte zone ale Australiei să lucreze în Australia de Sud. Efectul pe care l-a avut industria minieră în Australia de Vest în ultimii ani a fost extraordinar, prețurile caselor și chiriiile, mai ales în zonele miniere, atingând valori greu de imaginat cu numai 3-4 ani în urmă. Perth-ul a fost de asemenea afectat în mare măsură, prețurile multor proprietăți ajungând recent la nivelul celor din Sydney. Datorită extinderii mineritului dinspre Australia de Vest către Australia de Sud, multă lume așteaptă ca efectul asupra prețurilor caselor să fie foarte asemănător. Deja mulți investitori din Australia de Vest, dar și din alte state, au început să cumpere proprietăți în Australia de Sud și orașele miniere din statul nostru (Roxby Downs, Whyalla, Port Augusta, Port Pirie) au început să simtă acest efect al scumpirii locuințelor.

O serie de agenți spun că în unele suburbii din Adelaide casele se vând foarte repede și la prețuri din ce în ce mai mari. Licitațiile au început din nou să fie la modă și multe din ele se încheie cu rezultate peste așteptări. Toate aceste constatări arată foarte clar că proprietățile din Adelaide și din alte orașe din Australia de Sud sunt tot mai mult căutate și că ele reprezintă o investiție bună, mai ales că și chiriiile au început să crească în același timp.

Poate vă întrebați de ce investește lumea în proprietăți. Răspunsul este simplu:

1. pentru că ele constituie o investiție foarte bună, solidă, pe termen lung, și
2. pentru că această investiție ne poate asigura un venit suficient din care să trăim fără probleme după ce ieșim la pensie.

Dacă vă gândiți că pensia de la guvern sau pensia suplimentară ("superannuation") vor fi de ajuns, cred că ar fi bine să vă mai faceți o dată socotelile. Pensia de stat la ora actuală deja nu mai acoperă prea mult din cheltuielile zilnice, iar viața continuă să se scumpească. Cât timp lucrați aveți un anumit nivel de trai pe care, după ce ieșiți la pensie și nu aveți alte surse de venituri, nu îl veți putea menține mult timp.

Superannuation-ul nu va fi suficient pentru marea majoritate a românilor din Australia pentru că nu au avut timp suficient să acumuleze o sumă prea mare. Chiar și pentru un australian care beneficiază de contribuțiile la Super de la o vârstă mult mai tânără, această pensie suplimentară nu va fi de ajuns. Așa cum știm contribuția este de 9% din salariul anual. Pentru cineva care lucrează, de exemplu, 40 de ani și are un salariu de \$100,000 pe an pe toată durata celor 40 de ani (ceea ce este oricum imposibil), contribuția anuală va fi de \$9,000. În 40 de ani suma depusă va ajunge la \$360,000 și dacă după pensionare va avea nevoie de \$36,000 pe an pentru un trai la un nivel mediu, în 10 ani banii s-au terminat. Cu ce o să mai trăiască după aceea? Și să nu uităm că viața se scumpește pe zi ce trece, în 10-20 de ani cei \$36,000 nu vor avea mare valoare...

Un alt avantaj când cumpărați proprietăți ca investiție este că, în timp ce chiria vă aduce un venit suplimentar, puteți reduce și taxele pe care le plătiți în mod normal pe salariu – totul depinde de situația financiară pe care o aveți și de modul cum vă structurați investițiile.

În numărul viitor o să vedem cum ne putem asigura o viață plăcută și lipsită de griji financiare dacă investim în proprietăți, mai ales acum când se prevede un alt "boom" pe piața locuințelor (unii spun că prețurile se vor dubla în următorii 5-6 ani!).

Articol scris de Tibi Stoian

Interviu cu părintele Viorel Stoica de la Biserica Ortodoxă Română “Sfântul Nicolae” din Adelaide

Părintele Viorel Stoica împreună cu ostenitorul neobosit și stâlpul bisericii Domnul Mihail Ionete

Liliana Stoian: Bine ne-am regăsit Prea Cucernice Părinte Viorel Stoica și vă transmit gânduri de bine și din partea Asociației Comunității Românești din Australia de Sud.

Viorel Stoica: Doamne-Ajută!, vă spun și eu stimată doamnă Liliana Stoian atât dumneavoastră cât și tuturor membrilor Asociației Comunității Românești din Australia de Sud din a cărei conducere cu onoare faceți parte împreună cu soțul dumneavoastră, domnul Tibi Stoian.

L.S. Aș dori părinte Viorel să prezint membrilor asociației noastre și tuturor românilor care vor fi interesați și care vor avea ocazia să citească revista asociației “ARIPI Românești” câteva aspecte din viața și activitatea Parohiei Ortodoxe Române “Sfântul Nicolae” din Adelaide, pe care o conduceți atât spiritual, ca Preot Paroh canonic rânduit de la Patriarhia Română din București, cât și organizatoric, fiind și Președintele acestei organizații încorporate, și poate ceva mai mult, în măsura în care este cu putință, din viața personală a Prea Cucerniciei Voastre, prin câteva întrebări la care v-aș ruga să îmi răspundeți.

V.S. Cu plăcere. Mulțumesc pentru această inițiativă și va apreciez interesul în acest scop mai ales că sunt un cititor fidel al revistei “ARIPI Românești” pentru care am toată considerația având în vedere profesionalismul și dragostea depusă din partea dumneavoastră pentru redactarea acesteia.

L.S. Am să încep, firește, cu o întrebare legată de începuturile Prea Cucerniciei voastre pe pământ australian. De cât timp sunteți preot la Biserica Ortodoxă “Sfântul Nicolae” din Adelaide?

V.S. Am candidat împreună cu alți preoți și, în urma selecției, am fost numit de către conducerea Patriarhiei Române din București preot paroh pentru această parohie, urmând să-mi încep activitatea la 1 mai 2002, dar toate aspectele ce le comportă procedurile de obținere a vizei de intrare în Australia au mai luat ceva timp astfel încât am ajuns aici abia pe 12 septembrie 2002. Așadar, anul acesta în septembrie, voi împlini 5 ani de păstorire a acestei parohii.

L.S. Mulți înainte cu sănătate, cum zice românul, vă urez și eu! Ce ne puteți spune despre Biserica Ortodoxă Românească “Sfântul Nicolae” din Adelaide? De cât timp funcționează, cine a întemeiat-o, câți membri are parohia, alte date importante care trebuie ținute minte.

V.S. Referitor la această întrebare am să răspund un pic documentat și asta pentru că sunt ceva ani de la înființarea acestei parohii și cea mai mare parte din cei care au fost primii întemeietori astăzi nu mai sunt printre noi plecând la Domnul, iar din cei pe care-i mai avem din “generația de aur”, cum ne place nouă să-i numim și care mai frecventează astăzi în mod regulat biserica, își amintesc de aceasta în mod diferit. De aceea spuneam că voi raspunde documentat, făcând referire la “Cartea de Aur” a parohiei în care se păstrează datele referitoare la biserica ortodoxă de aici. Nu se precizează însă nici aici cine a întemeiat clădirea bisericii sau cui a aparținut până să fie cumpărată.

“Parohia Ortodoxă Română ‘Sfântul Nicolae’ a luat ființă la inițiativa unui mic grup de români din Adelaide, capitala statului Australia de Sud, la data de 4 noiembrie 1973, sub jurisdicția canonică a Patriarhiei Române. În mod practic, activitatea parohiei a început la sfârșitul lunii octombrie 1974, când la Adelaide a sosit primul preot paroh, părintele Constantin Iana, împreună cu soția sa, Gabriela.”

“În primii cinci ani de activitate se poate spune că parohia a fost ambulantă: slujbele aveau loc, în schimbul unei mici chirii, în biserica Anglicană ‘Sfântul Pavel’, în zona centrală a orașului unde preotul se prezenta în fiecare duminică cu valiza care conținea Sfânta Evanghelie, Sfântul Antimis, un rând de vase liturgice improvizate și un rând de veșminte. Această stare de lucruri a durat aproape cinci ani, interval în care, prin organizarea de agape, tarabe cu prăjituri, tombole, vânzări de haine vechi, etc., parohia a reușit să pună laolaltă o mică sumă de bani cu care să se poată aventura la cumpărarea unei biserici proprii.

Și iată că în luna iulie a anului 1979, după nenumărate căutări și dezamăgiri, căci prețurile erau cu mult deasupra posibilităților parohiei, Sfântul Nicolae a făcut o minune și a scos în cale bisericuța situată la 9 Gilbert Street, Ovingham, care a putut fi cumpărată din fondurile proprii, la care s-a adăugat un împrumut de la Consiliul Australian al Bisericilor. Pentru a evita orice probleme legate de epitropia parohiei, aceasta a fost încorporată conform legislației din Australia de Sud, căpătând astfel statut de persoană juridică.”

“Biserica era foarte modestă, iar sala de întâlniri alăturată într-un stadiu foarte avansat de deteriorare, cu tavanul prăbușit pe podea și fără instalație de apă sau electricitate. Totuși, a existat însă astfel posibilitatea de a se oficia slujbele.”

“Reparațiile la biserică și sala de întâlniri au început odată cu sosirea vremii bune, în octombrie același an, iar la vizita făcută de I.P.S. Antonie Plămădeală la 25 mai 1980, biserica era pregătită pentru sfințire iar sala de întâlniri putea fi folosită.”

În ceea ce-i privește pe membrii parohiei aici aș putea să vă răspund concret apelând la “Statutul de organizare și funcționare a parohiei” care, la Articolul 3 - Membrii - precizează foarte clar cine și în ce condiții sunt membrii parohiei: “Se disting două categorii de membri: a). Membri prin Botez; b). Membri cu drept de vot în Adunarea Parohială.

Interviu cu părintele Viorel Stoica de la Biserica Ortodoxă Română “Sfântul Nicolae” din Adelaide

a). Prima categorie cuprinde în general orice persoană majoră sau minoră, de origine română sau de orice altă origine, care este botezată după rânduiala Ortodoxă sau convertită la Ortodoxie și este în legătură cu Parohia.

b). A doua categorie cuprinde numai pe acei membri din prima categorie care sunt majori, duc o viață curată și își îndeplinesc anual îndatoririle spiritual-morale și materiale față de Parohie, adică: a susține, întări și răspândi credința Bisericii Ortodoxe; a lucra astfel ca toți credincioșii să viețuiască conform învățăturilor acestei credințe; a frecventa sfânta noastră biserică și a participa la sfintele slujbe; a se împărtăși cu Sfintele Taine la altarul bisericii noastre, în conformitate cu regula bisericească; a îndeplini faptele milei creștine; a întreține și a ajuta biserica noastră și pe slujitorii ei. Aceștia sunt membrii cu drept de vot în Adunarea Parohială.”

Așadar, conform literei “a”, știm că parohia are un număr mare de membri dar nu vom putea ști niciodată numărul lor exact, iar conform literei “b” se înțelege foarte clar că numărul membrilor cu drept de vot se schimbă de la an la an, când mai mulți, când mai puțini, pierzând sau redobândindu-și dreptul de vot în funcție de cum își îndeplinesc condițiile cerute de Statut.

Ca date importante ce trebuie ținute minte aș preciza mai întâi sărbătoarea Sfântului Nicolae, Hramul bisericii noastre (6 decembrie) când, în mod special, se oficiază slujba în sobor cu mai mulți preoți, se pomenesc ostenitorii ce au sprijinit și ajutat biserica trecuți acum la odihnă la Domnul și se face o agapă frățească în sala aferentă bisericii. Mai apoi, dar nu mai puțin lipsit de importanță, aș aminti sărbătoarea Nașterii Domnului (25 decembrie), cu toată încărcătura de frumuseți ce le comportă zilele de Crăciun și cea a Invierii, care în fiecare an se schimbă ca dată de sărbătorire. Fiecare din aceste sărbători are importanța sa aparte dar asta nu înseamnă că și slujbele ce se oficiază duminica sau în cinstea sfinților nu au importanța lor. Orice bun credincios are acasă “Calendarul Creștin Ortodox” și după el se poate ghida ușor în ceea ce privește datele importante în care biserica trebuie să fie pusă pe primul loc în ceea ce privește activitățile ce le desfășoară.

Sfântul Ierarh Nicolae, patronul și ocrotitorul Sfintei noastre biserici

L.S. Cum vi se pare comunitatea românească din Adelaide față de credincioșii care veneau la biserică în România?

V.S. Vedeți dumneavoastră, doamna Liliana, dacă vrem să analizăm oamenii și modul lor de prezență ca români aici, în Australia, ar trebui să ținem cont în mod logic și de condițiile de viață și de existență cu totul diferite față de cele din România. Altfel spus, sunt aceeași români cu plusurile sau cu minusurile lor, dar unii mai mult, alții mai puțin integrați în sistemul de viață australian. Trăiți tot aici de ceva vreme, știți și dumneavoastră, nu trebuie să vă spun eu, că fiecare din noi și-a adus de-acasă pe lângă bagajele materiale și pe cele legate de cultură, de neam, de tradiție și de credință. Mai departe fiecare le pune în practică și se comportă ca atare în mod liber, după cum dorește, mai ales că tocmai această libertate au căutat-o venind aici în Australia.

Comunitatea, și mă refer în mod special la membrii parohiei ce îi avem aici, este într-adevăr diferită față de enoriașii ce-i păstoream în țară. Eu nu judec pe nimeni, n-u vreau să condamn în ghilimele fiind spus pe nici un membru al comunității pentru modul în care ia deciziile personale sau pentru familia lui într-o direcție sau alta dar, ce pot să remarc, este faptul ca cea mai mare parte din românii veniți aici au pierdut mult din dulceața rugăciunii și dragostei față de Dumnezeu și chiar de semenii.

Personal, eu sunt aici ca păstor duhovnicesc și am menirea să sprijin credincioșii și să-i călăuzesc în drumul lor spre mântuire. Numai că unii caută acest drum, alții nu sunt interesați de acesta și, ce e cel mai rău, avem și din cei care ațin calea și se împotrivesc cu orice chip ca alții să nu găsească sau să rătăcească acest drum al mântuirii. Dumnezeu va face însă multe minuni și credința va dăinui întotdeauna în sufletele credincioșilor de aici, trecând peste toate ispitele și piedicile așternute în calea lor de cel viclean.

L.S. Care sunt cele mai importante lucruri în viață care trebuie urmate de toți credincioșii?

V.S. E ușor să încep acum a cita din Sfânta Scriptură sau din scrierile Sfinților Părinți despre ceea ce ar trebui să facă fiecare pentru a-și îndeplini cu responsabilitate menirea de om ca și creație a lui Dumnezeu, îndeplinind în același timp poruncile Lui, dar știu că asta nu ar ajuta prea mult într-o lume atât de tehnică și modernă ca cea în care trăim. De aceea apelez, cum mi-ați solicitat de atâtea ori, la cuvinte și expresii mai simple, care pot merge ușor la sufletul fiecăruia.

Lăsând la o parte grijile lumesti pe care fiecare și le face pentru existența și pentru viața de zi cu zi a lui sau a întregii familii, credința în Dumnezeu, faptele bune, viața morală ca exemplu pentru cei din jur, postul, rugăciunea din a dâncul sufletului și nu doar formală făcută de fiecare în parte, dragostea și ajutorul pentru cei din jur, fără bârfă, fără dușmănie, fără ceartă, fără veșnica invidie care străbate atâtea inimi de români, participarea la sfintele slujbe cât se poate de des, toate acestea trebuie să se regăsească în viața fiecăruia din noi. Numai viețuind astfel Dumnezeu stă în inima noastră și va fi cu noi în tot ceea ce întreprindem.

Sigur că nu am să încep aici să țin predici, pentru asta avem biserica unde toți pot găsi sfaturile și învățăturile convenite pentru a duce o viață curată și bine plăcută lui Dumnezeu. Am dat doar câteva repere de viață care ar trebui să călăuzească activitățile zilnice a fiecăruia dintre noi.

L.S. Ce trebuie să facă credincioșii pentru a primi Sfânta Împărtășanie?

V.S. Pentru a primi Sfânta Împărtășanie orice credincios trebuie să se pregătească în prealabil. Această pregătire constă din două aspecte: pregătirea trupului și cea a sufletului. Pentru cei învățați cu aceste pregătiri poate fi considerat ușor, pentru alții foarte greu. Cert este că totul este legat de voința și dorința fiecăruia.

Interviu cu părintele Viorel Stoica de la Biserica Ortodoxă Română "Sfântul Nicolae" din Adelaide

Grup de enoriași rămași pentru o amintire după slujba de Florii, 2007

În primul rând credinciosul care urmează a primi Sfânta Împărtașanie trebuie să se spovedească, adică să-și mărturisească păcatele. Asta o face fiecare către Dumnezeu în prezența preotului duhovnic care mai apoi îl îndrumă spre îndreptare și-i face o rugăciune de iertare și de dezlegare de păcatele făcute. Nimeni nu se poate împărtăși dacă nu se spovedește înainte, singura excepție făcând-o copiii până la vârsta de 7 ani.

Un alt aspect important în pregătirea pentru a lua Sfânta Împărtașanie îl reprezintă împăcarea cu ceilalți. O inimă care ține ură și dușmănie nu se poate deschide îndeajuns pentru a primi Sfânta Împărtașanie.

Mai apoi, înfrânarea de la poftele trupești (inclusiv împreunarea) cel puțin cu câteva zile înainte și abținerea de la mâncare și băutură până la împărtășire în ziua împărtășirii. Numai celor bolnavi pe moarte li se poate administra Sfânta Împărtașanie dacă au mâncat înainte.

Și nu în ultimul rând rugăciunile de iertare a păcatelor ce se fac de către preot cu mâinile pe capul penitentului imediat după Taina Spovedaniei dar și citirea pravilei pentru împărtășire, adică a rugăciunilor pregătitoare pentru împărtășirea cu vrednicie, pe care de regulă le citește tot preotul în numele credincioșilor, în biserică, înainte de împărtășire.

L.S. Ce păcate mai grele domină în rândul credincioșilor, ce sfaturi le oferiți și ce se poate face pentru a încerca să le combatem?

V.S. Aș porni să vă răspund la această întrebare definind păcatul ca fiind o călcare cu deplină știință și cu voie liberă, prin gând, cuvânt sau faptă, a voii lui Dumnezeu. Și, pentru că voia lui Dumnezeu ni s-a arătat nouă oamenilor în legile Sale, putem să mai numim păcatul și 'fărădelege'. Menționăm însă că păcatul nu ține de firea omului, ci el s-a ivit prin reaua întrebuițare a voii libere cu care a înzestrat Dumnezeu pe om. Deci originea păcatului nu este de la Dumnezeu, nu El este urzitorul păcatului și nici nu-l voiește, dar îl îngăduie, fiindcă în același timp nu voiește să știrbească libertatea de voință a omului.

În cultul nostru ortodox preoților le este cu desăvârșire interzis să divulge secretul spus de către cei veniți la spovedit (mărturisit). Asta în măsura în care ar preciza sau ar lăsa să se înțeleagă de către alții cine anume și ce păcate are pe suflet. A enumera însă anumite păcate mai grele ce sunt săvârșite de multe ori cu bună știință de către creștini, modul cum îi sfătuiește preotul în combaterea și mai ales în nerepetarea lor, asta nu poate fi decât constructiv sufletește pentru alții din jur. Să nu uităm însă că rădăcina păcatului stă în 'poftă' și că de cele mai multe ori la baza păcatelor stă 'ispita' la care nu mulți pot sau știu să se împotrivescă.

Păcatele grele sunt acele păcate prin care cineva, cu multă răutate a voii sale, săvârșește lucruri oprite în mod lămurit de poruncile dumnezeiești. Tot un păcat greu săvârșește cineva și atunci când nu împlinește în mod voit poruncile dumnezeiești, din care pricină răcește în dragostea către Dumnezeu și către aproapele său. Aceste păcate grele se mai numesc și 'păcate de moarte', fiindcă răpesc credinciosului harul dumnezeiesc, care este viața lui, și-i pregătesc moartea, adică chinurile iadului.

Dintre păcatele mai grele cu care ma confrunt în activitatea de păstorie a turmei duhovnicești aș aminti: din cele capitale pe toate (mândria, iubirea de argint, desfrânarea, pizma sau invidia, lăcomia, mânia și lenea); din cele împotriva Duhului Sfânt aș pomeni împotrivirea față de adevărul dovedit al credinței creștine, încrederea nesocotită în bunătatea lui Dumnezeu, deznădejdea, nepocăința până la moarte și nesocotirea darurilor lui Dumnezeu; iar din categoria păcatelor 'strigătoare la cer' cum sunt cele numite în credința ortodoxă mă întâlnesc în spovedanii cu 'sodomia', adică desfrâul împotriva firii, precum și împiedicarea cu bună știință a zămislirii de prunci sau lepădarea lor prin avort și cu păcatul lipsei de cinste și mulțumire față de părinți.

Este evident că, având în vedere diversitatea păcatelor, și sfaturile ce le ofer celor căzuți în acestea sunt la fel de diverse, mai ales că întotdeauna trebuie ținut cont de posibilitățile de percepție, de pregătire și de înțelegere a penitenților. Nu e deloc ușor să fii duhovnic. Și, totuși, capacitatea depline se poate considera că le are un duhovnic care nu numai îl ceartă și-i aplică pedeapsa (canon) unuia căzut în păcat, ci mai ales dacă îl face să înțeleagă gravitatea aceluia păcat și să-i insuflă și puterea de a nu-l mai repeta.

Pentru combaterea păcatelor sfătuiesc pe toți creștinii să ducă o viață morală, păzind în permanență poruncile dumnezeiești. Prin poruncile care ni le-a dat își arată Dumnezeu voia Sa cea atotsfântă, după care trebuie să se călăuzească creștinul în viață. De aceea, datoria creștinului este să cunoască, să înțeleagă bine și să împlinească poruncile lui Dumnezeu, pe care Mântuitorul le-a cuprins și le-a desăvârșit pe scurt în porunca 'dragostei'.

L.S. Ce ar trebui făcut pentru aceia care își pierd credința în Iisus Hristos, cum ar trebui readuși la credință?

V.S. Despre pierderea credinței nu cred că ar fi cazul să vorbesc. În primul rând credința nu este un obiect să-l poți pierde ușor sau mai greu. Poate fi vorba cel mult de lepădarea de credință, de dorința cugetului liber sau chiar de împotrivirea față de cele sfinte din diferite motive apărute în viața cuiva. Referitor la aceștia, este important de știut mai întâi dacă într-adevar au avut credința la modul concret până să renunțe la ea, cât de trăitori au fost în credința lor și dacă ei, personal, au simțit vreun ajutor prin faptul că erau în legătura credinței.

Înțelegându-le mai apoi motivele pentru care s-au lepădat sau au renunțat, vor trebui sfătuiți cu un deosebit tact pastoral pentru reîntoarcere, spre a nu te izbi de o reminiscență a urii lor împotriva lui Dumnezeu, după care, dezvoltându-le dorința de întoarcere sau sădind-o în sufletul lor dacă aceasta nu mai există, să-i sprijinim în noul lor mod de viață conform legilor creștine. Știind că nu-i ușor să te întorci undeva unde ai făcut rău înainte, răbdarea, ajutorul și bunătatea celor din jur vor fi acelea care îl vor readuce pe cel în necaz din nou la credință.

Interviu cu părintele Viorel Stoica de la Biserica Ortodoxă Română "Sfântul Nicolae" din Adelaide

L.S. Aveți vreun exemplu, de aici sau din România, în care s-a dovedit că întoarcerea la credință a adus pace și fericire pentru persoana respectivă?

V.S. În general, în activitatea mea de preot, am avut de-a face cu cei credincioși. Cei care se lepădau de credință nu-i mai interesa cum ar putea să o dobândească înapoi. Știut fiind faptul că însuși Hristos a spus: "Eu sunt Calea, Adevărul și Viața!" nu există un alt mod de a trăi în adevăr și de a merge pe calea cea bună în viață decât alături de El. Așa încât, cu siguranță, cei care s-au lepădat sau se îndepărtează de credință, vor căuta din nou conlucrarea cu Dumnezeu, fie ea mai mult sau mai puțin consistentă. Numai atunci vor cunoaște cu adevărat pacea și fericirea lăuntrică.

L.S. Cine este liderul dumneavoastră spiritual și cum v-a inspirat prin învățăturile și sfaturile primite?

V.S. Asta e o întrebare mai personală. Totuși, nu am să va ascund faptul că am avut multe contacte spirituale și apropieri de duhovnicii renumiți din România. Atât în anii studenției cât și în perioada studiilor aprofundate la masterat am călătorit mult pe la mănăstirile din țară și pe la schituri.

Am avut ocazia să întâlnesc astfel persoane cu o deosebită încărcătură spirituală, monahi, stareți, egumeni, duhovnici cu adâncă trăire. Dintre toți, cel mai legat sufletește am fost de Prea Cuviosul Părinte Arhimandrit Cleopa Ilie de la Sfânta Mănăstire Sihastria-Neamț, pe care l-am vizitat în mai multe rânduri. Sfaturile duhovnicești primite, învățăturile dar și scrierile sale care îmi erau și îmi sunt cele mai la îndemână reprezintă pentru mine un ideal de înălțare spirituală.

Cuvintele Prea Cuviosului Părinte Arhimandrit Cleopa Ilie, izvorâte din cuget curat, susținute cu temeieri scripturistice și din Sfânta Tradiție, s-au revărsat cu mireasma duhovnicească, captivând inimile multor credincioși. Răspunzând chemării și dragostei creștine cu care era solicitat, nu și-a îngăduit odihnă, fiind permanent la îndemâna credincioșilor. După ore întregi de discuții apologetico-misionare, de îndrumare a părinților și a fiilor săi duhovnicești, deși obositoare, găsea totuși timp mereu, cu ajutorul lui Dumnezeu, să dea tuturor răspunsuri sigure și corecte de teologie dogmatică, morală, canonică, misionară, filocalică, istorico-patristică și liturgică. De aceea îl consider, așa cum spuneai, liderul meu spiritual.

L.S. Ce ne puteți spune despre revista pe care o editați la biserică, "Cuvântul Vieții"?

V.S. Pentru un scurt istoric al acesteia apelez încă o dată la "Cartea de Aur" a parohiei de unde am putea desprinde câteva repere informaționale importante legate de stadiul de la care s-a pornit până s-a ajuns la forma în care se prezintă ea astăzi.

"În faza inițială, parohia din Adelaide a colaborat cu celelalte parohii din Australia și Noua Zeelandă la alcatuirea și tipărirea unei publicații comune, 'Altarul Străbun', scos pe baza unui ajutor substanțial de la Patriarhia Română. Foarte curând însă, a devenit limpede că acea publicație, care apărea trimestrial, nu era suficientă pentru nevoile de informare ale enoriașilor, fiind necesară o publicație care să apară mai des. Astfel că din luna decembrie a anului 1974 a început să apară 'Crainicul', publicație constând din două pagini șapirografiate, cu apariție lunară, pentru a-i ține pe credincioși la curent cu noutățile din parohie. Materialele de întindere mai mare au continuat să apară în publicația comună a parohiilor 'Altarul Străbun', până în 1987, când tăindu-se fondurile pentru publicație primite de la Patriarhia Română, aceasta și-a încetat apariția. Publicația parohială și-a continuat însă viața, incorporată într-o publicație mai mare și cu conținut mult mai bogat, 'Cuvântul Vieții'.

Pe lângă materialele de spiritualitate și învățatura ortodoxă, cele culturale sau istorice și știrile din viața parohiei, publicația mai cuprindea și două pagini de informații comunitare, adresate mai ales persoanelor în vârstă și celor care aveau mai puține cunoștințe de limbă engleză. De la începutul ei, din 1974, publicația a apărut sub îngrijirea preotului Constantin Iana până în 1990, când a fost preluată de Doamna Gabriela Iana."

La venirea mea aici, în septembrie 2002, odată cu preluarea Oficiului parohial, a arhivei și a administrației parohiale în sine am preluat și redactarea publicației 'Cuvântul Vieții' pe care am încercat să o dezvolt puțin schimbându-i totodată un pic și din grafică, publicația apărând în mod constant la interval de două-trei luni, toate cheltuielile de redactare, tipărire și multiplicare fiind suportate de familia mea cu mici excepții.

Începând cu primul trimestru al acestui an, nemaifiind ajutat financiar de la parohie cu nici o retribuție încă din octombrie 2006, publicația a intrat într-un impas care se va termina în curând. Probabil chiar de luna viitoare 'Cuvântul Vieții' va apărea din nou cu aceeași îngrijire atentă, continuând șirul aparițiilor bilunare sau trimestriale.

L.S. Trăim într-o țară în care limba engleză și bisericile catolice domină, mulți dintre copiii noștri urmează școli catolice și sunt educați mai mult în această direcție. Ce părere aveți despre aceasta, credeți că ar trebui să existe mai multe școli și posibilități pentru a educa pe copii în stil ortodox? Și care este marea diferență între sistemul catolic și cel ortodox?

V.S. Trăim în țara în care ne-am ales să trăim. Multe ne convin, multe nu ne sunt poate pe plac. Am plecat din România, o țară din câte îmi amintesc cu un procentaj de peste 90% ortodoxă și ne-am mutat în Australia unde ne așteptam, ce-i drept, să fie diferențe la nivel de cultură, de mentalitate, de educație și printre alte multe ca acestea și de religie. Asta nu înseamnă că religia anglicană sau cea catolică, predominante aici, ar fi o piedică în păstrarea și continuitatea credinței noastre strămoșești.

Mai ales în aceste vremuri, când se încearcă apropierea Bisericilor surori prin slujbe comune sau conferințe și întruniri ecumenice, trebuie să fim deschiși în a respecta religia fiecăruia, având în vedere și faptul că aproape toate Bisericile și credințele au un front comun: lupta împotriva păcatului.

Părintele Viorel Stoica, părintele Doru Bucur, de la Parohia "Sfânta Treime" din Perth, și părintele Vasile Prunduș de la Parohia "Sfântul Ioan Botezătorul" din Sydney împreună cu domnul Mihail Ionete

Interviu cu părintele Viorel Stoica de la Biserica Ortodoxă Română "Sfântul Nicolae" din Adelaide

Grup de enoriași la Hramul Bisericii,
decembrie 2006

Să nu uităm că și în Sfânta Liturghie Ortodoxă ce se oficiază în fiecare duminică sau zi de sărbătoare ne rugăm pentru pacea în toată lumea, pentru bunăstarea sfințelor lui Dumnezeu biserici și pentru unirea tuturor așa încât, am putea spune, că religia ortodoxă este una dintre cele mai prietenoase și pacifiste religii. Faptul că unii români au ales să-și dea copiii la școli cu denotație catolică nu reprezintă o problemă pentru nimeni, ținând cont de anumite nemulțumiri vehiculate de unii sau alții referitoare la școlile de guvern. Cei mai mulți părinți care și dispun de posibilități financiare preferă școlile private, iar aceste școli private sunt constituite la umbra bisericilor, în general catolice. Nu e nimic rău în asta, copiii putând beneficia de o educație aleasă și de cunoștințe aprofundate în domeniul religios care nu le poate fi decât de folos în viață. Peste ceea ce studiază la școală părinții pot adăuga la cunoștințele religioase ale copiilor învățături ale religiei tradiționale strămoșești ortodoxe, având și posibilitatea de a fi prezenți împreună cu aceștia în fiecare duminică la sfânta noastră biserică unde eu, ca preot, pe lângă scrierile despre Sfinții Părinți din care se face citire la slujbe și cântările cu caracter religios, am întotdeauna un cuvânt de învățătură pentru cei prezenți.

Este adevărat că dacă ar fi existat și școli private constituite tot la umbra bisericilor dar cu denotație ortodoxă în mod sigur mulți români ar fi ales aceste școli. Să nu înțelegem greșit că români de-ai noștri au ales să-și dea copiii la școli catolice pentru că au vrut să-i îndepărteze de credința ortodoxă. Acestea erau variantele din care puteau alege într-o țară, așa cum spuneam, dominant catolică. Asta nu înseamnă că nu regret faptul că aici sunt extrem de puține școli ce-i pot educa pe copii în stil ortodox.

Logic, diferențe între sistemul școlar catolic și cel ortodox sunt destule nu ca și organizare școlară cât mai ales ca și apartenență religioasă. În mod concret diferențele se fac doar în prezentarea adevărului religios din punctul de vedere catolic sau ortodox în funcție de denotația școlii respective. Dar, cum spuneam, fiecare își poate ține religia lui, nimic nu se face prin constrângere sau obligativitate, iar rolul părinților în păstrarea credinței ortodoxe de către copii lor este hotărâtor, nu prin impunere ci prin ajutor explicativ, identitate și exemplu.

L.S. Cât este de important duhovnicul pentru un tânăr creștin?

V.S. Aș spune că nu numai pentru un tânăr creștin este important duhovnicul ci pentru fiecare creștin indiferent de vârsta pe care o are. Probabil v-ați referit la faptul că tinerețea este partea din viață în care ispitele sunt cele mai mari iar tinerii au mai puțină experiență în a se feri de acestea. Toți trebuie să ne spovedim, chiar și aceia cărora ni se pare că nu greșim și nu păcățuim cu nimic. Dar mai cu seamă pentru cei tineri, duhovnicul reprezintă adevăratul sprijin spiritual la care trebuie să apeleze cu încredere aproape în fiecare problemă sau pas pe care vor să-l întreprindă.

Vedeți bine, viața nu e deloc ușoară, are urcături și coborâșuri și, de multe ori la necazuri, suntem adesea porniți spre a ne răzvrăți împotriva lui Dumnezeu, iar la bucurii există adesea riscul nonșalant al uitării faptului că tocmai Dumnezeu este izvorul sau cauza bucuriei în care ne aflăm. O colaborare strânsă cu duhovnicul ne poate aduce pacea, liniștea, conștientizarea și încrederea necesară spre a trece hopurile și a fi din nou în căldura dragostei divine și face ca bucuriile întâmplare să se repete și ele, fiind binecuvântați în ascultarea față de Dumnezeu.

L.S. Cu ce alte biserici și grupări religioase țineți legătura în Australia?

V.S. « Încă de la începuturile ei, parohia a devenit membră în organizația 'Good Neighbour Council of South Australia' și a participat activ la manifestările inițiate de ea până când aceasta și-a încetat activitatea, în 1980. Una dintre cele mai mari realizări ale acestei organizații, care a luptat pentru drepturile și acceptarea imigranților, a fost înființarea serviciilor gratuite de interpreți și traducători. O parte dintre activitățile și acțiunile acestei organizații au fost preluate de către 'Migrant Resource Centre', unde parohia 'Sfântul Nicolae' este membră de la bun început.

Dintre organizațiile cu profil religios, trebuie menționate Consiliul Național al Bisericilor (la nivel federal), unde parohia este membră din 1977, și Consiliul Ecumenic la nivel de stat. »

Ținem de asemenea legături cu toate bisericile ortodoxe din Adelaide, îndeosebi cu bisericile grecești, dar și cu celelalte parohii ortodoxe românești surori din celelalte orașe, chiar cu unele colaborând mai îndeaproape prin prezența mea ca preot la slujbele de hram oficiate acolo sau a preoților de acolo la parohia noastră pentru slujbe în sobor la ocaziile speciale.

L.S. Ce sfaturi le-ați da tuturor cititorilor acestei reviste?

V.S. În primul rând să fie cât mai uniți la așa mare depărtare de țară, să nu-și uite tradițiile și cultura, să-și respecte credința strămoșească printr-o comuniune permanentă cu Dumnezeu care ne ocrotește, ne iubește și ne hrănește din darurile Sale nemăsurate, să fie veșnic gata de a ajuta pe cei în necazuri și mai ales să nu uite că sunt români, cu tot ceea ce comportă acest aspect.

L.S. Vă mulțumesc Prea Cucernice Părinte Viorel Stoica pentru amabilitatea pe care ați avut-o în a ne acorda acest interviu și vă doresc din partea mea personal și a Asociației Comunității Românești de aici multe succese și împliniri în activitatea pe care o desfășurați la Parohia Ortodoxă Română "Sfântul Nicolae" din Adelaide.

V.S. Și eu vă mulțumesc, doamna Liliana Stoian, și rog pe Bunul Dumnezeu să vă ocrotească în tot ceea ce întreprindeți în viața de zi cu zi atât pentru familia dumneavoastră cât și pentru noi, românii de aici, care vă simțim mereu aproape de noi și vă iubim. Doamne-Ajută și binecuvântări!

Noi imigranți în Adelaide

În ultimele luni au mai venit câteva familii de români în Adelaide. Și continuă să mai vină, unii în cursul lunii iulie, alții la începutul lui august 2007. Toți vin cu speranța că vor avea un viitor fericit pentru ei și copiii lor. Departate de țară, de restul familiei, de rude, prieteni și cunoscuți, noii veniți se confruntă de multe ori cu probleme legate de acomodare, de găsirea unui serviciu, locuință de închiriat, probleme legate de limbă și de tipul de viză cu care au venit în Australia și, nu în ultimul rând, cu lipsa banilor. Australia nu pune condiții cu câți bani să vii, cum se întâmplă în Canada de exemplu, așa că rămâne la latitudinea fiecăruia ce posibilități financiare are la momentul plecării din țară și cât de repede reușește să-și găsească de lucru odată ajuns aici. Comunitatea de români din Adelaide i-a ajutat, în măsura posibilităților, pe majoritatea noilor veniți, fie cu sfaturi practice și utile, fie cu ajutoare materiale, fiecare cu ce a putut s-a implicat într-o măsură mai mică sau mai mare, făcându-i să se simtă bine primiți în rândul comunității, iar perioada de tranziție să fie cât mai ușor de trecut. JC & Sons, o organizație non-profit care are ca scop ajutorarea celor nevoiași indiferent de naționalitate, s-a implicat mult în a oferi sprijin noilor veniți, mai ales cu produse alimentare procurate prin sistemul Foodbank. În această organizație sunt implicați și mulți români cărora asociația le mulțumește foarte mult pentru sprijin și suport acordat noilor veniți. Să le dorim tuturor noilor veniți acomodare cât mai rapidă și mult succes în găsirea unui loc de muncă care să le asigure un trai decent și realizarea a cât mai multor dorințe. Să-i urăm succes lui Irina Mihalache și celor trei copii cu care a venit, o mamă singură care a avut curajul să vină aici, într-o țară străină și să ia totul de la început. De asemenea să le urăm mult succes familiei Bogdan și Claudia Croitoru împreună cu cei doi copii gemeni de 4 anișori, care au venit cu viză temporară și cărora nu le este ușor. Din start ei sunt limitați în a aplica la diferite locuri de muncă, nu au Medicare și alte avantaje pe care viza de permanent rezident le oferă imigranților în Australia. Sperăm că vor reuși să depășească momentele grele și își vor crea un viitor fericit aici pentru ei și copiii lor. Și mult succes familiei Dorin și Neli Ilieș care au venit la sfârșitul lunii iunie 2007 și care sperăm că se vor acomoda rapid în această țară. Cine dorește să-i ajute pe noii veniți cu orice fel de informații, material, oferte de muncă, sfaturi utile etc., este rugat să contacteze asociația pentru a-i pune în legătură cu aceste familii. Dacă mai sunt sau cunoașteți alte familii în comunitatea de români din Adelaide care au nevoie de ajutor, vă rog să ne scrieți pentru a-i putea contacta.

e-mail: romanian.association@gmail.com
 Adresa: Association of the Romanian Community of South Australia Inc
 PO BOX 70, Kilkenny SA 5009

Tu nu poți să te-ascunzi

Tu nu poți să te-ascunzi
 Te regăsesc în noapte
 În tăceri și în șoapte
 Te rog să mai stai
 Când noaptea-și adună alai
 Iar vântul adie prin șoapte
 În pletele calde și uzi.

Tu nu poți să te-ascunzi
 Te văd în mulțime, o carte
 Deschisă spre suflet, cetate
 La poarta ce duce spre rai
 A lumii albastru alai
 Se-ndreaptă spre tine iar șoapte
 Și murmur de ape departe
 Se strâng la altarul din munți.

Tu nu poți să te-ascunzi
 Te simt azi aproape de mine
 Te chem și mă-ndrept iar spre tine
 Cu dorul adânc și-n priviri
 Ating acea clipă, amintiri
 Ce se nasc și se trec printre șoapte
 Dorințe de viață și moarte
 Ce-mbracă a nopților frunți.

Tu nu poți să te-ascunzi
 Te port în suflet și-n viață
 Mă-ndrept către tine, speranță
 Că pot să te-ating și-n tăcere
 Să-alung a lumii durere
 Umbrită de nori și furtună
 Chemare spre ziua ce bună
 Când tu vei veni să ne-ascuți.

Liliana Stoian

Mothers Day Poem

Mommy, I love you
 For all that you do.
 I'll kiss you and hug you
 'Cause you love me, too.

You feed me and love me
 And always you pray,
 So smile 'cause I love you
 On this Mother's Day

I love you Mum
 Daniel Ilaș

Joc în doi

Mi-e dor de tine
 și-am alergat la mare
 să prind nisipul rece
 o caldă sărutare
 a valului ce-n spumă
 se sparge printre stânci
 ratăcitoare umbre
 în nopțile adânci

Mi-e dor de vocea tandră
 a șoaptei tale sfinte
 ce lumea o descântă
 și vezi printre morminte
 cum viața se deșteaptă
 în clipa cea divină
 la rechemarea sfântă
 născută din lumină

Mi-e dor de privirea
 cu care mă învălui
 când mă ating de tine
 și vreau să mă destăinui
 iar urmele tăcerii
 se lasă peste noi
 pe ochii plini de vise
 peste un joc în doi.

Liliana Stoian

De ziua mamei

De ziua mamei, eu doresc,
 O dată într-un an,
 Pe mama mea s-o dăruiesc
 Unui copil orfan.

Să-i dea săruturi calde lui
 Și mângâieri să-i dea,
 Cu rugăciuni la căpătâi
 Să-l culce mama mea.

Să-i cânte despre Dumnezeu
 Un vers curat și blând,
 Să-l legene la sânul său
 Cu Dumnezeu în gând.

Să-l mângâie, mamă, pe orfan,
 Să-l ții la pieptul tău,
 Te las să-i dai o dată-n an
 Tot ceea ce-i al meu.

Si-apoi, din inimă doresc
 Ce mai de preț eu am.
 Pe Dumnezeu să-l dăruiesc
 Unui copil orfan.

Constantin Oprănescu

Irina și copiii în ziua sosirii în Adelaide

Oamenii au tendința naturală de a depozita grăsimile, aceasta fiind un mecanism natural de protecție a corpului în caz de lipsă de alimente și condiții vitrege. Problema în ziua de azi este că există suficientă mâncare, mai ales preparate cu conținut ridicat de energie și cu multă grăsime și zahăr, iar oamenii fac mai puțină mișcare sau activități fizice pentru a elimina surplusul de energie acumulat din alimente. Rezultatul este că în corpul uman se acumulează acest surplus de energie, depozitat sub formă de grăsime.

Ce folosește corpul uman pentru exercițiile aerobice, care este combustibilul

Una dintre surse este grăsimea care asigură funcționarea celulelor în corpul uman. A doua sursă de combustibil folosită de corpul nostru este glucoza. Grăsimea este depozitată ca țesut adipos în jurul corpului, iar glucoza este depozitată în ficat și celulele din mușchi.

Atât grăsimea cât și glucoza sunt prezente și în sânge ca produse secundare ale digestiei.

Multe funcții ale corpului uman care au loc în momentele de relaxare, de pauză, de exemplu activitatea creierului, bătăile inimii, funcțiile organelor interne, folosesc glucoza ca cea mai la îndemână sursă de energie. Chiar și activitățile musculare de intensitate ridicată care durează în jur de un minut vor folosi tot glucoza ca sursă principală de combustibil.

Intensitatea și durata exercițiului împreună cu dieta sunt factorii principali care determină dacă corpul uman folosește grăsimea sau glucoza ca sursă de combustibil pe durata exercițiului.

Odată ce activitatea celulelor din mușchi durează mai mult de un minut, corpul folosește procesele aerobice care combină oxigenul cu glucoza sau grăsimea pentru a genera energia necesară desfășurării și menținerii activității. Tipul de activitate care te face să respiri mai rapid, mai des - exercițiul aerob - are potențialul să folosească grăsimea ca sursă de energie. Exemple: mersul pe jos mai rapid, alergarea ușoară, înotul, mersul pe bicicletă, activitățile domestice din jurul casei, mersul pe patine cu rotile. Toate aceste activități folosesc în mod continuu mușchii mari din corpul uman, aflați în mâini, picioare, spate.

A arde grăsimea înseamnă să folosești grăsimea depozitată în corp ca sursă de combustibil pentru funcțiile corpului.

A reduce grăsimea totală din corp, ceea ce mulți dorim să facem ca să slăbim, implică să ardem mai multe calorii zilnic prin exerciții fizice față de numărul de calorii pe care îl asimilăm din consumul de alimente.

Exerciții aerobice de intensitate scăzută- moderată

Exercițiile aerobice de intensitate scăzută-moderată tind să folosească grăsimea ca sursă de energie, în timp ce exercițiile aerobice de intensitate ridicată preferă să folosească glucoza.

Persoanele care încep pentru prima dată să facă exerciții în mod regulat, sau care încep exercițiile după ce au făcut o pauză mai lungă, e bine să înceapă cu exerciții aerobice de intensitate scăzută-moderată pe o durată de cel puțin 20-30 minute pe zi, timp de 4-5 zile pe săptămână. E întotdeauna mai bine să faci exerciții de intensitate scăzută pe o durată mai mare de timp decât exerciții de intensitate ridicată pe perioade scurte de timp. Combinate cu mâncare sănătoasă cu mai puține calorii, aceste exerciții de intensitate scăzută-moderată sunt un mijloc eficient în reducerea greutatei corporale.

Rolul exercițiilor aerobice de intensitate ridicată

Pentru persoanele care deja au atins un nivel satisfăcător de condiție fizică, exercițiile aerobice de intensitate ridicată sau de lungă durată ar fi mai indicate pentru a arde grăsimea. De regulă e bine ca persoanele care încep, sau care se reîntorc după o absență mai îndelungată la exercițiile aerobice, să nu înceapă cu exerciții aerobice de intensitate ridicată.

În exercițiile aerobice de intensitate ridicată care durează, de exemplu, 30 de minute, corpul uman va consuma mai multe calorii decât în cursul exercițiilor de intensitate scăzută-moderată care durează la fel de mult. Cu cât faci exerciții mai grele, lucrezi mai mult și mai intens într-o anumită perioadă de timp, cu atât vei arde mai multe calorii, inclusiv în perioada în care îți revii la starea normală (cool down). Înainte de a începe exerciții aerobice de intensitate ridicată e recomandat să cereți părerea unui medic, există totdeauna șansa să apară efecte secundare dacă faceți exerciții prea dese și de intensitate ridicată, se poate mări riscul de accidentări.

Cum să controlăm excesul de grăsime din corp

Prin mărirea ratei metabolismului

Cine are o viață activă și face exerciții fizice în mod regulat, va arde mai multe calorii decât cei care duc o viață sedentară.

Dezvoltarea masei musculare pentru a arde mai multe calorii

Folosind exercițiile de întărire a mușchilor pentru a crește procentul de țesut muscular față de cel al țesutului adipos veți constata că veți arde mai multe calorii. Celulele din mușchi consumă mult mai multe calorii decât cele din grăsime. De exemplu un kilogram de mușchi va arde între 50 și 100 calorii pe zi în comparație cu 5-7 calorii pe zi arse de un kilogram de grăsime. Dacă vă antrenați pentru a vă dezvolta mușchii de 2-3 ori pe săptămână folosind greutateți/galere și continuați cu exercițiile aerobice normale, veți reuși să vă măriți rata metabolismului, arzând mai multe calorii.

Ca să slăbiți, să eliminați excesul de grăsime din corp, ardeți mai multe calorii decât consumați din mâncare

Pentru a elimina excesul de grăsime din corp e bine să vă concentrați pe mărirea activității fizice în loc să reduceți brusc consumul de alimente. E bine să selectați mâncăruri cu mai puține grăsimi. Atenție: nu renunțați complet la grăsime. Din grăsimi nu trebuie să provină mai mult de 20% din totalul kaloriilor de la o masă. Limitați consumul de grăsimi saturate, în general prezente în produsele alimentare de origine animală cum ar fi carnea și untul. Dacă vreți să slăbiți e bine să nu slăbiți mai mult de 0.5 până la 1 kg pe lună. Dacă slăbiți mai mult de 0.5 până la 1kg pe săptămână aceasta înseamnă de fapt că vă reduceți din tonusul muscular, nu din excesul de grăsime. Dacă sunteți obez sau supraponderal și doriți să aveți o dietă bazată pe mai puține calorii, e bine să cereți sfatul unui dietician.

Nu mâncați înainte de culcare. Somnul consumă puține calorii. Trebuie să treacă cel puțin două ore între masa de seară și somn.

Luați mese scurte și dese în timpul zilei. Nu trebuie să treacă mai mult de 3 ore între mese. Mesele dese mențin constant nivelul de energie și evită înfometarea.

Consumați alimentele cu un conținut ridicat de fibre. Salatele, legumele verzi, fructele curăță intestinele și au un număr redus de calorii.

Gătiți supe. Ceva legume, un piept de pui și paste făinoase pot fi ingredientele unei supe hrănitoare și cu foarte puține calorii.

Condimentați mâncarea. Ardeii iute, piperul, sosul picant ajută la arderea grăsimilor.

Continuați exercițiile în mod regulat ca să nu luați iar în greutate

Pentru a vă menține o rată ridicată a metabolismului e bine să continuați cu exerciții regulate. Studii recente arată că atleții, sportivii de performanță care se opresc brusc din antrenamente își pierd jumătate din capacitatea lor maximă de exercițiu în numai 10 zile, aceasta fiind însoțită de o scădere a metabolismului.

Exerciții regulate, pe toată durata vieții, pentru a controla și îndepărta excesul de grăsime care se depune este ceva la care trebuie să vă gândiți în mod serios. Să aveți în vedere întotdeauna să

Regulile pentru pensie se schimbă. Ești eligibil?

Pensia de vârstă

Plata pentru îngrijitor

Pensia de suport pentru persoanele cu handicap

Mai mulți oameni devin eligibili pentru pensie

Verificarea bunurilor personale (case, acțiuni, alte forme de venituri) pentru a determina ce pensie se primește se schimbă începând cu data de 20 septembrie 2007. Schimbările prevăd că mai mulți oameni care deja primesc o parte din pensie de la Centrelink vor primi mai mulți bani. De asemenea mai mulți oameni vor deveni eligibili pentru pensie și carduri concesionale (Concession Card) de la Centrelink sau Departamentul Veteranilor de Război. În continuare se explică ce trebuie făcut pentru a primi pensia sub noile reguli, cum trebuie stabilit dacă persoana este eligibilă sau nu pentru pensie, ce valoare au bunurile pe care le deține persoana respectivă și cum să îți revendici pensia.

Verificarea venitului din pensie și din bunurile materiale

Primirea plăților de la Centrelink depinde de mai mulți factori. Cele mai multe pensii sunt supuse la două verificări numite verificarea venitului și verificarea bunurilor, averilor personale.

Verificarea venitului pentru a primi pensie de la Centrelink

Verificarea venitului nu se va schimba. Ca să te califici pentru pensie venitul va trebui să fie sub valorile prezentate mai jos:

o persoană singură \$37 940 venitul gros pe an

un cuplu (venit combinat) \$63 414 venitul gros pe an

Exemplu 1: Julie și soțul ei Peter au amândoi peste 65 de ani. Venitul lor combinat fără să includem pensia de la Centrelink este de \$58 000 pe an. Pentru că venitul lor combinat este mai mic decât \$63 414, ei ar putea să fie eligibili pentru pensie dacă îndeplinesc condițiile cerute de verificarea bunurilor și averilor personale.

Noua verificare a averilor, a bunurilor personale începe la 20 septembrie 2007

Sub noile reguli, chiar dacă ai averi și bunuri în valoare mai mare ca înainte, tot vei primi pensie de la Centrelink. Poți să fi eligibil pentru pensie dacă valoarea bunurilor este sub sumele prezentate mai jos.

O persoană singură: Are casa proprie (homeowner)* noul plafon este de \$520 750 (față de cât era înainte \$343 750)

O persoană singură: Nu are casă proprie: noul plafon este de \$641 750 (față de cât era înainte \$464 750)

Cuplu (împreună): Au casa proprie (homeowner)*: noul plafon \$825 500 (înainte era de \$531 000)

Cuplu (împreună): Nu au casa proprie: noul plafon \$946 500 (înainte era de \$652 000)

* Valoarea rezidenței principale (a casei unde locuiești) nu este inclusă în verificarea bunurilor.

Exemplu 2. John, 71 de ani, este pensionar, singur și are casa lui. În urmă cu 30 de ani el a cumpărat o altă casă de vacanță. Valoarea acestei case de vacanță acum este în jur de \$370 000. Totalul bunurilor și averii lui John (incluzând casa de vacanță, conturile din bănci și din acțiuni) adunate toate sunt mai puțin decât noua limită de verificare a averilor care este \$520 750. Asta înseamnă că John se poate califica pentru pensie de la Centrelink pe data sau după data de 20 septembrie 2007.

Ce reprezintă avere, bunuri de valoare?

O avere reprezintă orice proprietate sau un obiect de valoare care îți aparține ție (sau partenerului tău), pe care îl posezi sau pentru care primești dobândă, incluzând și bunurile aflate în afara Australiei.

Notă: Valoarea casei, a proprietății personale în care locuiești nu este inclusă în verificarea averii.

Ca să îți revendici pensia trebuie să estimezi valoarea actuală a averilor, a bunurilor pe care le posezi care pot să cuprindă:

ceea ce ai în casă (mobilă, aparatură electrică, tablouri etc); mașini, bărci, trailere și rulote; proprietățile pe care le închiriați, ferme, alte case, case de vacanță, terenuri; valoarea afacerii, a business-ului personal; investiții din pensia de guvern (superannuation) cum ar fi primirea unei anumite cote anuale; banii ținuți în bancă, în societăți comerciale sau conturi de Credit Union, depozite pe termen, investiții și acțiuni; dobânda primită din trust sau companie privată; obiecte antice sau de colecție, cum ar fi timbrele și monezile; împrumuturi pe care le-ai făcut altor oameni, trusturi de familie sau companii; cadourile pe care le-ai făcut la alții în valoare mai mare de \$10 000 pe fiecare an financiar sau de \$30 000 în perioada de cinci ani financiari.

Regulile pentru pensie se schimbă. Ești eligibil?

Exemplu 3. În urmă cu cinci ani Julie și Peter și-au mărit valoarea averilor. Valoarea a fost prea mare și ei nu s-au calificat pentru pensie. Julie crede că, sub noile reglementări care vor fi valabile de la 20 septembrie 2007, ei vor fi eligibili pentru pensie.

Valoarea aproximativă a averilor lor personale este:

•Lucrurile din casă	\$80 000
•Mașina și rulota	\$110 000
•Bani în bancă	\$70 000
•Acțiuni	\$270 000
•Colecție de timbre	\$15 000
Adunate toate la un loc fac:	= \$545 000

Datorită faptului că valoarea combinată a averilor și bunurilor personale este sub limita stabilită de \$825 500, și ei de asemenea se încă dresă și cu veniturile combinate sub noua limita propusă (vezi exemplul 1), Julie și Peter pot să-și revendice pensia de la Centrelink.

Aș putea să-mi revendic pensia? Poți să-ți revendici pensia dacă valoarea actuală a bunurilor pe care le deții este sub sau aproape de noile limite stabilite:

Pentru persoane singure care au casa lor limita de \$520 750

Pentru persoane singure care nu au casa lor limita de \$641 750

Pentru cupluri, familii care au casa lor limita de \$825 500

Pentru cupluri, familii care nu au casa lor limita de \$946 500

Nu ești sigur și ai nevoie de ajutor?

Centrelink's Financial Information Service ajută oamenii să ia decizii corecte legate de partea financiară. Acest serviciu este independent, gratis și confidențial.

- Sună la Centrelink la 13 2300 și cere să vorbești cu Financial Information Service Officer.

De unde se procură formele pentru revendicarea pensiei

- Revendicarea pensiei de vârstă online—la adresa www.centrelink.gov.au și urmăriți link-urile de la Customer Online Services,
- încărcați și completați formularul de la website-ul Centrelink,
- întrebați la orice Centrelink Customer Service Centre, sau
- sunați la Centrelink la telefonul 13 2300.

Dacă nu vă revendicați pensia online puteți depune formularul completat însoțit de documentele necesare la orice Centrelink Customer Service Centre.

Când să cereți revendicarea pensiei

- Puteți cere revendicarea pensiei de la 21 iunie 2007. Dacă sunteți eligibili sub noile reguli veți primi plata de la data când ați cerut revendicarea. Altfel Centrelink va aplica automat noile reguli de la 20 septembrie 2007 și vă va anunța noua sumă.
- Puteți să vă revendicați pensia între 21 septembrie până la 20 decembrie 2007. Dacă sunteți eligibil plățile vi se vor da din urmă de la data de 20 septembrie 2007.
- Dacă vă revendicați pensia de la 21 decembrie 2007, atunci dacă sunteți eligibil veți primi plățile de la data la care cereți.

Cum puteți afla mai multe

- de la www.centrelink.gov.au
- sunați la 13 2300 pentru informații legate de pensia de vârstă
- sunați la 13 2717 pentru persoanele handicap și cele care au grijă de ele
- sunați la 13 1202 pentru alte limbi în afară de engleză, sau
- vizitați Centrelink-ul local Customer Service Centre.

Material pregătit de Liliana Stoian

Expoziția de costume populare românești, obiecte de artizanat și picturi ale artiștilor români din Adelaide, South Australia

În perioada 29 august – 2 octombrie 2007 la sediul primăriei din Adelaide (Town Hall) va avea loc expoziția de picturi, costume populare și obiecte de artizanat organizată de Asociația Comunității Românești din Australia de Sud. Festivitatea de deschidere a expoziției va avea loc pe data de 5 septembrie 2007, între orele 6-7pm, la sediul primăriei. Primarul din Adelaide, Mr Michael Harbison, va oficia ceremonia de deschidere a expoziției românești. Vor fi invitați din partea guvernului local, de la diverse organizații guvernamentale, alte grupări etnice precum și membri ai comunității românești din Adelaide.

Proiectul cu expoziția la Town Hall a fost inițiativa asociației, pentru prima dată având loc o astfel de manifestare în Adelaide, care sperăm să atragă un număr cât mai mare de participanți. Proiectul a fost condus și coordonat de Liliana Stoian împreună cu Dorina Michas, Doina Rădulescu, Adrian Dragomirescu, Alexandrina Cristea, Magda Vacariu, Juliana Barton. Printre artiștii români care vor expune se numără Dorina Theodora Michas, Diana Strenc, Magda Vacariu, Amalia Alpăreanu, Mihaela Cheva și Adrian Dragomirescu.

Intrarea la ceremonia de deschidere se va face pe bază de invitații. Persoanele care doresc să participe la ceremonia de deschidere sunt rugate să anunțe asociația nu mai târziu de 31 iulie 2007 pentru a fi trecute pe listă.

Alte detalii vor fi furnizate ulterior. e-mail: romanian.association@gmail.com

Adunarea generală

Adunarea generală a Asociației Comunității Românești din Australia de Sud Inc va avea loc pe data de 29 septembrie 2007, la sala de la Clubul German.

Vor avea loc alegeri pentru noul comitet de conducere al asociației pentru următorii doi ani, se va prezenta raportul de activitate al asociației, situația la zi a membrilor înscrși, și se vor strânge cotizațiile pentru următorul an financiar.

Toți membrii înscrși în asociație sunt invitați să participe la aceste alegeri generale. Mai multe amănunte vor fi difuzate ulterior. Reamintim că membrii asociației care nu și-au plătit cotizația pe anul financiar 2006-2007 nu au dreptul la vot. Pentru informații suplimentare contactați pe Liliana Stoian, Secretar ARC-SA, la: romanian.association@gmail.com

Vă rugăm să ne scrieți și să trimiteți articole, povestiri, poezii, informații utile la:

romanian.asociation@gmail.com

Următorul număr va apare în luna octombrie 2007.

Vizitați website-ul asociației unde o parte din anunțuri și informații sunt aduse la zi:
www.freewebs.com/romaniancommunity

Pretul: \$3 pentru membri

\$5 pentru non-membri

Adresa pentru corespondența este:

PO BOX 70, Kilkenny, SA, 5009

E-mail: romanian.association@gmail.com

Ph. (08) 8445 9386

